

1

рінт

สหรัฐอเมริกา

มีอหนาของใครบางคนกำลังลลวาดภาพนผ้าใบอย่างตั้งอกตั้งใจ การวาดภาพเป็นงานอดิเรกของมหาเศรษฐีหนุ่มหล่อนามว่า โคล์ อีเมอร์สัน นอกจากสมองอันปราดเปรื่องเรื่องเรื่องการบริหารธุรกิจที่มีทั้ง โรงพยาบาล ซอฟต์แวร์ ฟาร์มม้า เขายังมีผีแปรรงที่เยี่ยมยอดไม่แพ้ จิตรกรชื่อดัง เขาเกิดมาพร้อมพรสวรรค์ทุกด้าน แต่ก็เชื่อว่าจะได้รับพร ให้มีความสุขไปเสียทุกเรื่อง

ทุ่งดอกเวอร์บีน่าสีม่วงหวานราวกับกำมะหยี่กำลังแบ่งบาน ท่ามกลางไอหมอกของฤดูหนาว แสงแดดทออ่อนทาบทับลงบน กลีบดอกสีม่วงหนานุ่ม มีอหนาของโคล์สะบัดฝูกันอย่างรวดเร็วด้วยความชำนาญ ไม่นานทุ่งดอกเวอร์บีน่าสีม่วงก็สะพรั่งเต็มผ้าใบลีขาว

มีอหนายังไม่หยุดสะบัดฝูกัน นอกจากดอกไม้สวยๆ พระอาทิตย์ กำลังลอยตัวขึ้นที่เหลี่ยมเขา ยังมีภาพของหญิงสาวในชุดเดรสขาว

ผมยาวสีดำสลวย ผิวขาวเหลืองแบบเอเชีย กำลังวิ่งเร่ร่อนอยู่ท่ามกลางสวนดอกไม้ เพียงแต่ผู้วาดตั้งใจจะวาดเพียงด้านหลังของเธอ

โคลอี้ยิ้มให้กับภาพนี้ แต่อีกขณะหนึ่งรอยยิ้มก็หุบลง

“อนันดา”

“ทุ่งดอกเวอร์บีน่าของ...” เสียงนั้นหายไป

กลายเป็นความรู้สึกเจ็บปวดที่หัวใจขึ้นมา มือหนาหยุดชะงักราวกับรถยนต์ที่ถูกเหยียบเบรกกะทันหัน ดวงตาคมเข้มมองภาพหญิงสาวเรือนร่างเล็กบางในภาพด้วยสายตาดูพิศวง ซึ่ง

“ทำไมเธอยังตามหลอกหลอนฉันไม่เลิก ออกไปจากชีวิตฉันแล้วทำไมถึงไม่ออกไปจากใจฉันด้วย” โคล้ตวาดใส่ภาพ เขาหลับตาแน่นข่มความรู้สึกเจ็บที่ใจ แต่แล้วคิ้วเข้มต้องขมวดเข้าหากันเมื่อรู้สึกว้าวุ่น ข้างแก้มมีริมฝีปากของใครมาคลอเคลีย ส่วนที่แผ่นหลังก็เหมือนมีหน้าอกมที่มาถูไถอยู่

“คุณโคล้คะ ทำอะไรอยู่ตรงนี้ ทำไมถึงฉันให้อยู่คนเดียว”

เจ้าของใบหน้าหล่อเหลาถอนใจยาวเมื่อได้ยินเสียงว่าเป็นใคร เขาหันสายตาดูไปมอง แสดงสีหน้าเบื่อหน่ายแถมรำคาญออกมาอย่างไม่ปิดบัง “ลอร่า ใครใช้ให้เธอตามมา”

โคล้ อีเมอร์สัน เลือกหนีความวุ่นวายจากนิวยอร์กมาที่คฤหาสน์ชนบทเพราะอยากมาพักผ่อนที่ฟาร์มแห่งนี้ อันที่จริงเขามาก็เพื่อต้องการลืมใครบางคนต่างหาก ที่เวลาผ่านไปนานเท่าไรก็ยังสลัดเธอไม่ออกสักที

“โคล้คะ ฉันรักคุณนะคะ คุณอยู่ที่ไหนฉันก็ต้องตามคุณไปที่นั่น”

เจ้าของเสียงหวานออกอ้อน พร้อมกับปากก็พรมจูบไปทั่วใบหน้าหล่อเหลา

ลอร่าเอาหน้าอกถูไถคนหล่อที่แอบรักมานาน แต่ว่าสายตาที่ปิดแต่่งมาอย่างสวยเฉี่ยวเหลือบไปเห็นภาพวาดเข้าอย่างบังเอิญ

คิ้วเรียวสวยขมวดมุ่น ภาพทุ่งดอกเวอร์บีน่าสีม่วงกับผู้หญิง

ลอร่ากำมือแน่น คนในภาพนั้นจะเป็นใครไปไม่ได้เลย ลอร่ารู้โดย
อัตโนมัติทันที

‘อนันตา’

“โคล์คะ นี่คุณยังไม่ลืมผู้หญิงไทยที่ชื่ออนันตาอีกหรือคะ เธอ
เป็นพวกหลอกหลวงตั้มตุ๋น คุณก็รู้นี่คะ คุณยังไปคิดถึงคนพรรคนั้น
อีกทำไมกัน ทำไมไม่ลืมเธอไปเสียที”

สิ้นเสียงหวาน โคลล์ผุดลุกขึ้นอย่างรวดเร็วจนลอร่าตกใจ

โคลล์คำรามต่ำ “ลอร่า หยุดพูดชื่อนี้ ถ้าคิดจะอยู่ใกล้ฉันห้าม
พูดถึงชื่อผู้หญิงคนนั้นให้ฉันได้ยินอีกเด็ดขาด ฉันเกลียดคนโกหก
หลอกหลวง เธอก็รู้นี้” เสียงข่มขวาตพร้อมกับดวงตาดุดันแข็งกร้าว

ลอร่าตกใจในแวบแรก แต่แล้วก็ลอบยิ้มดีใจ

“ฉันเข้าใจแล้วคะ ต่อไปฉันจะไม่พูดถึงชื่อผู้หญิงคนนั้นอีก คุณ
ไวใจฉันได้คะโคลล์ ฉันรักคุณ ทัศนคติต่อคุณคนเดียวเท่านั้น ฉันจะทำให้
คุณมีความสุขมากที่สุด” ลอร่ายิ้มประจบ พาเรือนร่างอวบอืดเข้าบดเบียด
แผงออกกำยำ

มือเรียวยาวที่ทาเล็บสีแดงสดคล้องคอแกร่งเอาไว้ ดวงตา
สวยเฉียวจ้องสบออย่างสื่อความหมาย เธอรักเขามาก ในเมื่อเขา
เลิกกับนางแพศยานั้นไปแล้ว เธอก็จะยืนหนึ่งเป็นตัวจริงของเขาเสียที

“เธอจะทำอะไรลอร่า นี่มันกลางทุ่ง” โคลล์ถามอย่างรำคาญ

“ชวนคุณวิ่งเล่นในทุ่งเวอร์บีน่ามั้งคะ” แววดตาของเธอฉายความ
ต้องการอย่างเด่นชัด พลังแกมมือเรียวยาวออก ลอร่ายิ้มหวาน ยกไหล่
ยอมปล่อยเพื่อถอยหนักกว่าเดิม ร่างอวบอืดถอยออกมาหนึ่งก้าวแล้ว
ค่อยๆ ปลอดภัยคลุมสิ่งข้างที่สวมทับชุดนอนบางเบาออก

“ใส่ชุดแบบนี้ลงมาเดินในทุ่งดอกไม้ ต้องการเดินเล่นเฉยๆ
จริงๆหรือ”

โคลล์หรีตตามอง ทันทีที่เสื้อคลุมหลุดไปกองที่พื้น เรือนร่างอวบอืด

ก็ปรากฏแก่สายตา โคล้จ้องด้วยสายตานิ่งขมิ้ม ขณะที่ลอร่ายิ้มหวาน แล้วปลดสายชุดนอนสีทูลีเนื้อที่สวมอยู่ออกที่ละข้างจนมันหล่นกรอมเท้า

“นี่มันทุ่งดอกเวอร์บีน่านะ กลับเข้าไปเถอะ”

“ต่อไปถ้าคุณเห็นทุ่งเวอร์บีน่าคุณต้องเห็นแต่ภาพของฉัน ไม่ใช่ผู้หญิงคนนั้น” ลอร่ายิ้มมั่นใจ ค่อยๆ พาร่างเปล่าเปลือยท่าลมหนาวไปหาคนหล่อจัด

โคล้กลืนน้ำลายเหนียวๆ ลงคอ แล้วเดินอาดๆ เข้าไปซ้อนอ้อมร่างอวบอ้อมขึ้นแนบอก

“เธอคงจะหนาวแน่ ฉันจะทำให้เธอร้อนจนต้องร้องขอชีวิต”

โคล้ยิ้มมีแผน วางมือจากพู่กัน มือหนาคว่ำหมับที่ต้นแขนของลอร่าอย่างแรง

ลอร่ายิ้มเขิน เธอกอดคอเขาไว้แน่น

“รุนแรงจังค่ะ” ดวงตาที่ตกแต่งอย่างสวยงามซ้อนมองคนหล่ออ้อมเข้าไปในบ้านพักสโตนเกตที่ปลุกออยู่ใกล้ๆ อย่างสนใจ

ผ่านไปสักพักหนึ่งลอร่ากรีดร้องอย่างมีความสุข เมื่อปากร้อนผ่าวจูบตูดตึงไปทั่วใบหน้าและลำตัว หน้าอกอวบอ้อมถูกรอบครอง ปาดป้ายครึ่งแล้วครึ่งเล่า ลิ่นร้ายตัววัดซิมไม่หยุด จนลอร่าสุขสมไม่รู้กี่ยกต่อกี่ยก แต่เท่าไรก็เหมือนไม่รู้จักพอ

มือเรียวยาวกรีดลงบนแผ่นหลังกำยำที่กำลังคร่อมทับ ขยับโยกเป็นจังหวะบนกายเธอ ยิ่งเขาส่งแรงกระแทกกระทั้นลงมา ลอร่าก็ยิ่งกรีดร้องดังเป็นทวีคูณ รสรักของเขาทำให้เธอแทบสำลักความสุข

ตัวตนใหญ่โตไม่เคยทำให้ลอร่าผิดหวังเลยสักนิด “ไม่คิดเลยว่า คุณจะทำมันได้เยี่ยมยอดขนาดนี้”

“เจียบเถอะไม่ต้องพูดมาก ฉันช่วยเธอได้เท่านี้แหละ”

เขาแข็งแรง ร่วมรักกับเธอได้ครั้งละหลายชั่วโมง ไม่ได้เป็น

เหมือนที่เธอคิดเอาไว้เลย ตัวตนร้อนผ่าวเข้าออกในกายเธอจนร้อนแสบ
แต่นั้นทำให้ลอร่ายิ่งกอดรัดร่างใหญ่ไว้แน่น

“ฉันมองคุณผิดไปจริงๆ ที่แรกคิดว่าเป็น...”

“ว่าเป็นอะไร”

“ไม่บอกค่ะ”

ลอร่าไม่กล้าพูดมาก เขาช่วยส่งเธอถึงสวรรค์ก็ดีแล้ว ไม่งั้นเธอ
คงแย่ ร่างขาวอวบพลิกกายเป็นฝ่ายขึ้นคร่อม เธอปล่อยให้เขาคุมเกม
นานแล้ว คราวนี้เธอขอบ้างเถอะ อาการที่เป็นจะได้หายเสียที

“ไหนๆ ช่วยฉันแล้ว ก็ช่วยให้สุดละกันนะคะ”

“เจอชาวๆ อวบๆ ก็แปลกหน่อย แต่จะช่วยให้สุดก็แล้วกัน”

เสียงข่มคำรามต่ำอย่างสุขสม ก่อนจะส่งฟ้ามือร้อนผ่าวขึ้นไป
ขยี้ขย้าหน้าอกอวบใหญ่อย่างเมามัน ลอร่ายิ่งกรี๊ดร้องด้วยความเสียวชาน
ควบขี้ไม่หยุดจนทั้งคู่เหวี่ยงผุดพรายทั่วตัว ก่อนจะจับมือพากันไปถึง
จุดสุดยอดอย่างรุนแรงท่ามกลางพระอาทิตย์ยามบ่ายในหน้าหนาว
จากนั้นก็หันหลังไปคนละทาง

สามเดือนต่อมา

ประเทศไทย

อีกซีกหนึ่งของโลกภายในบ้านสองชั้นขนาดไม่ใหญ่นัก เสียง
เด็กชายและเด็กหญิงพากันร้องดังลั่นด้วยความกลัว

“แม่จ๋า...แม่อย่าเป็นอะไรนะ”

“แม่ครับ...ผมจะช่วยแม่”

ดวงหน้าสวยซีดเผือดของ ‘อนันตา’ แทบจะมองไม่เห็นสีเลือด
ขาเรียวยาวสองข้างรู้สึกสั่นเกร็ง หัวใจเต้นระรัว ยังมีบุญอยู่บ้างที่แขนขา
คว้ายึดโต๊ะทำงานเอาไว้ได้

เสียงร้องของเด็กหญิงสลบเด็กชายนั้นคือ 'ไอรัก' ลูกชาย และ 'อิมอู่่น' ลูกสาว เด็กลูกครึ่งไทย-อเมริกันวัยเจ็ดขวบเศษ เป็นพี่น้องฝาแฝด ทั้งคู่พูดภาษาไทยได้อย่างชัดเจน เพราะอนันตาผู้เป็นมารดาคือครูคนแรกของลูก อนันตาสอนหนังสือให้ลูกๆ ด้วยตัวเองทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ไอรักและอิมอู่่นถึงจะเก่ง แต่เนื่องจากแม่ไม่ค่อยมีเงิน จึงจำต้องเข้าเรียนในโรงเรียนวัดบางฉิมพลีซึ่งอยู่ในละแวกบ้าน

เพราะการเป็นแม่เลี้ยงเดี่ยว หาเงินเลี้ยงลูกสองคนเพียงลำพัง ทำให้อนันตาตัดสินใจส่งเด็กๆ เข้าเรียนโรงเรียนวัดเพื่อประหยัดค่าใช้จ่าย แต่จัดหลักสูตรเข้มให้ลูกทุกๆ เย็น ทั้งท่องสูตรคูณ บวก ลบ ตัวเลข แม้จะอายุเพียงเจ็ดขวบเศษ แต่เด็กทั้งคู่สามารถท่องสูตรคูณได้ถึงแม่สิบสอง และบวกลบเลขทั้งแนวตั้งและแนวนอนได้ จนคุณครูเอ่ยชมเสมอ

“แม่ครับ แม่เป็นอะไรไป” ไอรักโผล่เข้ากอดแม่แน่น

ในขณะที่อิมอู่่นคิดว่าแม่ทำงานหนักจนเหนื่อย หนูน้อยในชุดกระโปรงบานสีชมพู ตัดเย็บด้วยฝีมือของอนันตา วิ่งไปที่ตู้ทำน้ำเย็น แล้วกดน้ำใส่น้ำแก้ว ไม่ลืมหยิบขวดอุทัยทิพย์มาหยดลงไปหนึ่งหยด เพราะแม่พูดเสมอว่าดื่มแล้วชื่นใจ แต่นาทีที่แม่ล้มทั้งยืน เด็กน้อยคิดอะไรไม่ออก หาซ้อคนไม่ทัน

อิมอู่่นเอาน้ำซ้อป้อมๆ สั้นๆ แต่มั่นใจว่าสะอาดดีแกว่งลงไปใ้แก้ว วิ่งปร้อกลับมาที่โต๊ะทำงานสีชาวมินหน้าต่างแล้วยื่นแก้วให้แม่

“แม่ขา อิมอู่่นเอาน้ำมาให้”

“ขอบใจจ้ะ ไอรัก อิมอู่่น”

อนันตารับน้ำจากมืออิมอู่่นไปจิบเล็กน้อยแล้ววางบนโต๊ะทำงาน คนเป็นแม่หน้าตาไหลพรากมองลูกที่แม้อยู่เล็กแต่ก็รู้จักดูแลแม่ อนันตาคำว่าร่างอวบกลมของลูกทั้งสองเข้ามากอดแนบอกแล้วหลับตาลง พยายามเบือนหน้าหนีขี้นไข้อยู่ลึกเจ็บปวด

“แม่ขอโทษนะคะ ไอรัก อิมอุ่น วันหลังแม่จะไม่ให้เงินขาดมือแบบนี้อีก”

ช่วงนี้เศรษฐกิจแย่งงานแปลลดน้อยลง พอถูกเปิดเทอมจึงทำให้เธอหมุนเงินไม่ทัน อนันตาเลือกทำอาชีพแปลหนังสือเพื่อจะได้อยู่บ้านมีเวลาดูแลลูกทั้งสองคนเองจึงชักหน้าไม่ถึงหลัง แม้จะมีอาชีพเสริมทำขนมอบ เช่น เค้กกล้วยหอม บราวนี่ ขนมปังต่างๆ ส่งตามร้านกาแฟสดในละแวกบ้านแล้วก็ตาม แต่เพราะไม่ได้คำกำไรเกินควรจึงเหลือกำไรไม่มาก

อนันตาหายใจสะท้าน เหนื่อยกับชีวิต เรื่องเงินเรื่องทองเธอไม่อยากจะรบกวนใคร แม้จะมีพี่ชายอยู่คนหนึ่งที่อยู่ดูแลเธอกับลูกอยู่ดี แต่เธอก็ไม่อยากรบกวนเขา ไม่เคยปรึกษาขอหยิบยืมเงินจากใคร แต่เมื่อเห็นลูกน้อยน่ารักตาต๋าๆ ทั้งสองคน อนันตาก็บอกกับตัวเองว่าต่อไปจะไม่ปล่อยให้เงินขาดมือ

เมื่อเข้าตอหนักำลังจะหุงข้าว เธอรู้สึกจุกที่ต้องนำข้าวสารที่เหลือเพียงถ้วยสุดท้ายมาต้มใส่น้ำเยอะๆ แล้วนำไปใส่รอกที่เหลือติดตู้เย็นเพียงหนึ่งอันมาหั่นบางๆ เป็นชิ้นกลม ทอดให้ลูกแบ่งกันกินกับข้าวต้ม เป็นเพราะอนันตาใจอ่อน นำเงินที่ต้องใช้ถึงปลายเดือนก่อนจะได้รับค่าจ้างแปลให้ ‘นิตยา’ เพื่อนบ้านที่อยู่ห่างไปจากเธอสามหลังหยิบยืมไปจ่ายค่าเทอมลูกก่อน

แต่เมื่อถึงวันกำหนด นิตยากลับไม่มีเงินคืน ในขณะที่อนันตาเริ่มเงินขาดมือเพราะงานแปลน้อย บางทีค่าต้นฉบับก็ถูกเลื่อนความเครียดบวกกับการทำงานหนักพักผ่อนน้อย เมื่อครู่เธอตั้งใจจะลุกขึ้นเดินไปชงกาแฟอีกถ้วยก็เกิดสภาวะบ้านหมุน วัตถุในห้องเคลื่อนที่เองได้ จึงเกิดอาการหน้ามืดขึ้นมา โชคดีที่เธอไม่ล้มลงกระแทกพื้น

ไอรักเป็นห่วงแม่ เขาเห็นแม่ทำงานหนักทุกวัน เด็กชายเข้ามา

กอดแม่แน่น “แม่ครับ ไอรักจะพาแม่ไปหาหมอครับ”

อนันตตายกมือเย็นเฉียบลูบศีรษะลูกด้วยความรัก

“แม่ไม่เป็นอะไรมากแล้ว นอนพักเดี๋ยวคงหาย”

“แต่แม่หน้าซีดมากเลยนะครับ”

“แม่ แม่ไม่มีเงิน” อนันตกัดฟันบอกลูกหน้าเศร้า

เด็กชายลูกครึ่งหน้าตาจืดว่าหล่อเหลาเตะตา หันไปกุมมือน้องสาว

“อิมอู่ไม่มีเงินเท่าไร”

อิมอู่แงยหน้ามองแม่ด้วยความเป็นห่วง แล้วหันมาตอบพี่ชาย
เด็ก ๆ นับเลขแกงและนับเงินที่หยอดลงกระปุกซึ่งได้มาจากธนาคาร
ออมสินทุกๆ วัน

“สามร้อยสี่สิบแล้ว”

“พี่มีสี่ร้อยสิบบาท”

เด็กทั้งสองจับมือกันวิ่งไปหยิบกระปุกออมสินที่วางไว้บนชั้นที่สอง
ของชั้นวางสีขาวยึดกำแพงในห้องนั่งเล่น แล้วนำกระปุกมายัดใส่มือแม่

“ไอรักให้แม่หมดเลยครับ”

“อิมอู่ก็ให้แม่หมดเลยคะ ไปหาหมอกันนะคะ”

อนันตตายกมือปาดน้ำตาแล้วปล่อยโฮ กอดลูกทั้งสองร้องไห้
ปึมจะขาดใจ พวกเด็ก ๆ ได้รับคำขมแค้นวันละยี่สิบบาทยังอุตส่าห์
เก็บหอมรอมริบเอาไว้

“แม่...” อนันตอาบุดไม่ออก รู้สึกเหมือนมีก้อนสะอื้นติดอยู่ใน
ลำคอ “แม่เบียดเบียนเงินของไอรักกับอิมอู่ไม่ได้หรอก”

อิมอู่ยิ้มแป้นให้แม่ แล้วยกมือบ๊อมๆ ไปปาดน้ำตาที่ไหลย้อย
อาบแก้ม ในสายตาของแม่หนู แม่ของอิมอู่สวยมาก แต่ขาดการดูแล
ตัวเอง อิมอู่ไม่รู้จะทำแม่ต้องทำงานหนักขนาดนี้ด้วย

“อิมอู่ให้แม่คะ แต่ถ้าแม่ไม่กล้าใช้ อิมอู่ให้ยืมก็ได้ ถ้าแม่มีคืน
อิมอู่คิดดอกเบี้ยแค่ร้อยเดียวคะ”

อิมอุ่น เด็กน้อยลูกครึ่งพุดภาษาไทยซัดแจ่วเอ่ยอย่างน่ารัก พร้อมรอยยิ้มที่ทำให้โลกเทาๆ ของอนันตาสดใสขึ้น

“ร้อยเตียว!” ไอรักที่ได้ฟังมองค้อนน้องสาว “ยายอิมซึ้งก คิดดอกเบียแม่ด้วย”

อนันตาทเห็นสองพี่น้องค้อนกันไปมา จากที่ร้องไห้เมื่อครู่เพราะความเครียดกลับหลุดหัวเราะพรีตออกมา สาบานได้ หากไม่มีลูกเธอก็ไม่รู้จะอยู่ไปทำไมเหมือนกัน

“แม่ต้องร่างสัญญากู้ยืมเงินด้วยหรือเปล่า”

อิมอุ่นตัวแสบรีบชิงตอบ “ถ้าแม่เขียนไหว ก็ดีคะ เราจะได้มีหลักฐานเก็บไว้คั่นละหนึ่งใบ”

อนันตารู้ว่าแม่ตัวแสบชอบแอบไปคุยกับลุงข้างบ้านที่เป็นนักกฎหมาย ฝ่ายนั้นชอบมาวิ่งออกกำลังกายที่สวนสาธารณะหน้าบ้าน อิมอุ่นจึงเป็นเด็กที่ออกจะหัวหมอนิดๆ

“เรามีมันแสบจริงๆ” อนันตาทายกมียิ้มผอิมอุ่นแล้วแสรังเขกคิระะเล็กเบาๆ ไปหนึ่งที แค่นี้เธอก็รู้สึกว่อาการป่วยหายเป็นปลิดทิ้ง ไม่มีอะไรดีเท่ากับยาใจสองคนนี้แล้วจริงๆ

“ตกลงว่าแม่ไปหาหมอนะคะ” อิมอุ่นยังถามต่อ แววดาใสแจ่วมองแม่ด้วยความเป็นห่วง

อนันตาทอนใจให้กับดวงตาดำขลับสองคู่ที่มองมา แล้วพยักหน้าเบาๆ

“ไปก็ไปจ๊ะ”

ในวันทีอุณหภูมิร้อนถึงสี่สิบองศา สามแม่ลูกพากันเดินออกมาคอยรถประจำทางหน้าหมู่บ้าน แม่จะต้องใช้เวลาเดินออกมาเกือบหนึ่งกิโลเมตร แต่กลับไม่มีเสียงบ่นใดๆ นอกจากเสียงหอบน้อยๆ

เมื่อมาถึงจุดอรกโศกโดยสาร อนันตาจูงลูกน้อยทั้งสองไว้ มือข้างซ้ายจับไอรัก มือข้างขวาจับอิมอุ่น มีแท็กซีหลายคันวิ่งผ่านหน้าแล้วชะลอหวังว่าสามคนแม่ลูกจะไปใช้บริการ แต่พวกเขาคิดผิด

อนันตารู้ว่าแท็กซีจะทำให้เธอและลูกๆ ไปถึงโรงพยาบาลได้อย่างรวดเร็วและสบายขึ้น ไม่ต้องทนกับความร้อนระอุในยามกลางวัน ทว่าเงินของลูกที่ให้หีบยืมมาทำให้อันนตาละอายใจ ที่แรกเธอตั้งใจว่าจะนอนพัก ไม่ไปโรงพยาบาลแล้วด้วยซ้ำ แต่ลูกทั้งสองขอร้องให้ไป อนันตาคิดดูแล้ว หากเธอเป็นอะไรไปในเวลานี้ ลูกทั้งสองจะอยู่อย่างไร

งานฟรีแลนซ์ที่อนันตาทำ จ่ายค่าจ้างเป็นชิ้นงานไม่ได้จ้างเป็นรายเดือน ไม่มีประกันสังคม แต่ทางบริษัทก็ทำประกันชีวิตให้ ซึ่งหน้าบัตรมีรายละเอียดว่าคุ้มครองค่ารักษาแบบโอเพิตีตี้ครั้งละหนึ่งพันเจ็ดร้อยห้าสิบบาท

เธอโน้มตัวลงไปจุมพิตที่หน้าผากของไอรักและอิมอุ่น น้ำเสียงหวานเอื่อยขึ้น “ไอรัก อิมอุ่น ร้อนมากไหม แม่ทำให้ลำบาก ถ้ามีคนอื่นเป็นแม่ ลูกคงไม่ต้องทนตากแดดแบบนี้”

เด็กลูกครึ่งตัวน้อยส่ายหน้าหัวือ “อิมอุ่นไม่กลัวร้อนหรอก ขอแค่ได้ไปกับแม่” เด็กน้อยเงยหน้าขึ้นมายิ้ม ดวงตากกลมบ้องแบ้วสดใส

“ไอรักขอแค่มแม่อยู่ด้วย ร้อนยังไงก็ทนไหวครับ”

ได้ฟังแค่นี้อนันตาก็ชื่นหัวใจที่สุด ทั้งสามหยุดยืนรอรถอยู่นาน โดยไม่รู้ว่าตกเป็นเป้าสายตาของคนที่ยืนรออยู่ตรงนั้น เพราะใบหน้าสวยจัดของอนันตา รูปหน้าเกลี้ยงเกลาหมดจด แม่ไม่ได้สวยจัดจ้านแต่กลับชวนมอง เรียกได้ว่ายิ่งมองยิ่งสวย อนันตาเห็นสายตาผู้ชายคนหนึ่งมองเธอนานแล้ว เธอจึงเบือนหน้าหนีไม่มองตอบ เห็นอีกฝ่ายยิ้มให้ก็รีบหลบตา แต่พอหันมามีกด้านหนึ่งก็เห็นหญิงสูงวัยคนหนึ่งยิ้มใจดีให้

“ลูกเธอแม่หนู”

“ใช่ค่ะ” อนันตาทักหน้าพร้อมกับตอบเบาๆ

“น่ารักนะ” หญิงสูงวัยบอกแล้วยิ้มให้เด็กทั้งสอง

“ขอบคุณค่ะ” อนันตาก็ยิ้มบอก มองลูกๆ ทั้งสองที่น่ารักมาตั้งแต่แรกเกิด ใครเห็น ใครก็ชม โชคดีที่หญิงสูงวัยไม่ถามถึงพ่อของลูก อนันตาดอนใจยาว เพราะหลายคนพอมองหน้าลูกแล้วย้ายสายตามองไปหน้าแม่ที่ดูแตกต่างกัน ก็มักจะมีคำถาม

“ลูกหน้าไม่เหมือนแม่ สงสัยจะหน้าเหมือนพ่อนะคะ”

“ลูกหน้าไม่เหมือนแม่ สงสัยจะหน้าเหมือนพ่อค่ะครับ”

พ่อของลูก อนันตาไม่อยากจะนึกถึงเขาอีก เธอพยายามลืมผู้ชายคนนั้น หน้าตาของเขาหล่อเหลาทรงเสน่ห์ บุคลิกเงียบขรึม ดวงตาคมเข้มฉายแววจลัดทันคน แต่บางครั้งดูแวววาวแฝงด้วยอำนาจ พลสีน้ำตาลเข้ม ตัดผมทรงสูง ชุดที่เธอเคยเห็นเขาสวมเป็นประจำคือสูทหุรรูราคาแพงระยับ คัดตั้งเนี้ยบ แต่ถ้าคนสนิทที่รู้จักเขาดีพอจะรู้ว่าบุคลิกที่กล่าวมาเป็นบุคลิกที่คนภายนอกจะได้พบเห็น แต่ตัวจริงของเขา

‘โคลิก จอมทีน’

ไม่ เขาไม่ใช่โคลิกของเธอ เขาเกลียดเธอ และเธอก็เกลียดเขา อนันตาทพยายามสลัดเขาออกจากหัว ที่จริงก็สลัดเขาออกจากใจมาแปดปี แต่ทำไมเขายังอยู่ในใจของเธอตลอด

“แม่ขา รถแม่กลับมาแล้วค่ะ โบกเร็วๆ” อิมอุ่นกระตุกมือแม่แรงๆ เร่งให้รีบโบก กลัวรถจะผ่านไปแล้วต้องรออีกนาน

อนันตาสะดุ้ง รีบยื่นมือเรียวยไปโบกรถประจำทาง รถคันนั้นเกือบจะผ่านหน้าเธอไปแล้ว จำต้องเบรกกะทันหัน

“แย่จจริง!” อนันตาทว่าตัวเองที่โบกรถอย่างกระชั้นชิดแล้วรู้สึกผิดขึ้นมา เพราะอาจทำให้เกิดอุบัติเหตุได้ ไม่ทันได้มองอะไร เสียงกระเป๋ารถแม่ที่ยืนอยู่ตรงประตูทางขึ้นก็ตวาดแหวลงมา

“ขึ้นเร็วๆ ลี จะไปไหม ขึ้นแล้วก็ซิดิในเลย อย่ามายืนขวางประตู”

สามคนแม่ลูกรีบขึ้นไปบนรถประจำทางที่เบียดเสียด แม้จะไม่มีใครลุกให้หนึ่ง เด็กหญิงกับเด็กชายก็ไม่ได้ขึ้นแม่แต่ประการใด แต่เพียงครู่เดียวก็มีคนใจดีลุกให้หนึ่ง อนันตาจึงรีบบอกขอบขอบคุณเขา

ในขณะที่รถเมล์เคลื่อนออกจากป้ายไปแล้ว รถยนต์คันหรูสีดำระดับไฮคลาส สนนราคามากกว่าสิบห้าล้านบาทที่ขับตามรถเมล์มา จำต้องเบรกกะทันหัน

คนขับรถบ่นอุบ “เกือบจะชนตูดแล้วใหม่ละ เบรกรับคนชะงะได้ ไอ้คนโปกก็ช่างกระไร” แล้วรีบหันไปขอโทษขอโพย ร้างสูงในชุดสูทเรียบหรูแลดูมือร่ำที่นั่งเหยียดกายหลังพิงเบาะ แล้วหลับตาคิดทบทวนวางแผนงานในปีนี้

“ขอโทษครับคุณโคล์ เมื่อครู่รถเมล์เบรกกะทันหัน ผมเลยต้องเบรก ไอ้คนขับก็กลัวไม่ได้ผู้โดยสาร ไอ้คนโปกก็...”

โคล์ อีเมอร์สัน ยกมือขึ้นเป็นสัญญาณบอกให้เลิกบ่น

“ช่างเถอะ ไม่เกิดอุบัติเหตุก็ดีแล้ว”

“นี่ถ้าไม่เห็นว่าคุณโปกสวย ผมลงไปด่าแล้วครับ”

โคล์ไม่อยากจะฟังอะไร เขานิ่งเงียบบออยากจะทบทวนอะไรก่อนเข้าประชุม คนขับรถเห็นสีหน้ารำคาญก็รู้ตัวว่าต้องรีบหุบปากชะอย่าทำอะไรให้นายใหญ่ไม่ชอบ บอดีการ์ดที่ขับตามมาสั่งเอาไว้ ที่เขาได้มาเป็นคนขับรถเพราะชำนาญเส้นทางดี รอบรู้เส้นทางเลี้ยวรถติด จึงได้มารับใช้มหาเศรษฐีจากอเมริกาผู้นี้เป็นครั้งคราว

โ โรงพยาบาลเอกชน...

ในละแวกนี้มีแต่โรงพยาบาลเอกชน เป็นอีกเหตุผลที่ทำให้อนันตาไม่ยอมมาโรงพยาบาล เพราะเกรงว่าค่ารักษาโอพีดีที่หน้า

บัตรประกันชีวิตจะไม่พอจ่าย แต่เธอสอบถามค่ารักษาพยาบาลจาก
ประชาสัมพันธ์แล้วจึงกล้าใช้บริการ

“เชิญคุณผู้หญิงนั่งรอก่อนค่ะ” เจ้าหน้าที่ต้อนรับของโรงพยาบาล
ในชุดสีน้ำเงินกล่าวอย่างสุภาพ และผายมือให้ไปรอ

อนันตานึกอยากล้างหน้าล้างตา จึงบอกให้ลูกๆ นั่งรอ อิมอุ๋น
เหลือบไปเห็นขนม ของว่าง ซากาแฟ ที่โรงพยาบาลจัดไว้บริการลูกค้า
แม่ตัวเล็กชอบกินขนมที่สุด หูตาแพรวพราวเมื่อรู้ว่านั่นเป็นของฟรี

“พี่ไอรักอยากกินโอวัลตินใหม่ เดี่ยวอิมอุ๋นไปซงมาให้”

ไอรักมองน้องสาว แค่อิมอุ๋นอัปากเขาก็รู้ “อิมอุ๋นอยากกินหรือ
ไปหยิบแค่ซองเดียวนะ แม่สอนไว้” แม่พวกเขาไม่ได้กินอยู่อย่างสุขสบาย
แต่อนันตาจะสอนเรื่องมารยาททางสังคมให้ลูกๆ เสมอ เพราะเข้าใจ
คำที่ว่าลูกของเราอาจไม่ได้น่ารักสำหรับทุกคน จึงติวเข้มเรื่องมารยาท
และการวางตัวในที่สาธารณะมาตลอด ถึงจะมีกินน้อย แต่เราต้องไม่โลก
ต้องรู้จักมารยาท

อิมอุ๋นพยักหน้าหงึกๆ แล้ววิ่งปร๋อไปที่มุมของว่าง ทว่าหูตาที่
มองแต่ซองโอวัลตินกับซองคุกกี้เล็กๆ ทำให้อิมอุ๋นลืมนมองทางจนวิ่งชน
ใครบางคน

เสียงตวาดลั่นดังขึ้น “เด็กบ้านี่วิ่งยังงี้ พ่อแม่ไม่สั่งสอนบ้างหรือ”
แล้วรีบหันไปดูเจ้าหน้าที่เขาทำหน้าที่ขับรถให้ “ต้องขอโทษด้วยครับ
เจ้าหน้าที่ ไม่รู้เด็กที่ไหนวิ่งชนในโรงพยาบาล”

อิมอุ๋นรู้สึกจุกเหมือนวิ่งชนกำแพงสูงใหญ่ หนูน้อยกำลังจะลุกขึ้น
ทว่าต้องตกใจส่ายหน้าหือ เมื่อแขนกำยาโอบ่วงเล็กไว้แล้วอุ้มจน
ตัวลอย ก่อนจะกวาดตามองหาบัตรจอดรถ เพียงเท่านั้นเอ็ดเวิร์ดใน
ชุดสูทก็รีบเดินเข้ามาแล้วค้อมศีรษะ รู้ว่าเจ้าหน้าที่จะสั่งอะไรสักอย่าง

โคลอี้มมุมปากให้ยิ้มๆ ออกคำสั่งเป็นภาษาอังกฤษได้ความว่า

“ไล่ให้หมอนั้นออกไปซะ พงู่นี้ไม่ต้องให้มันสะเออะมาขับรถ

ให้ฉันอีก ถ้าไม่ชำนาญทาง พรุ่งนี้นายตั้งจีพีเอสตอนขับรถให้ฉัน
เข้าใจไหมเอ็ดเวิร์ด” โคล์บอกลีงซุ่น เขาเกลียดพวกประจบสอพลอ
ที่สุด

“ครับเจ้านาย” เอ็ดเวิร์ดรู้สึกทำงานพลาด เขาเห็นนายประชิป
ชำนาญเส้นทาง แล้วเคยขับรถให้เจ้านายนั่งมาก่อน ครั้งนั้นคุณโคล์
ชมว่านั่งสบาย ขับรถนุ่ม แต่เมื่อนายไม่เอา เขาก็ต้องรีบใส่หัวโหมม่อนั้น
ไปให้พี่สายตานาย เอ็ดเวิร์ดชำเลืองมองนายประชิปแล้วพยักหน้า

“ได้ครับคุณโคล์ พรุ่งนี้เจ้านายจะไม่เห็นหน้าหมอนั้นอีก”

อิมอู่่นฟังออกทุกคำ แม้กำลังจุกอยู่ แต่ก็ส่งสารลุงคนนั้นสุดๆ
ที่โดนไล่ออก เลยพูดออกไปคำหนึ่ง

“คุณลุงสุดหล่อเป็นคนโหดร้าย”

โคล์สะดุ้ง หนูน้อยพูดเป็นภาษาเดียวกับเขา ถึงสำเนียงจะแปร่ง
ไปบ้างเหมือนไม่ค่อยได้ใช้สื่อสาร แต่ก็ฟังรู้เรื่อง หน้าตาแม่หนูตัวกลม
ก็บอกว่าเป็นลูกครึ่ง แต่เขาไม่แน่ใจสัญชาติ แต่นี่เป็นครั้งที่สองมั้ง
ที่มีคนว่าเขาเป็นคนโหดร้าย

โคล์วางสวาน้อยผิวขาวอมชมพูลงแล้วก็ม้มองหน้า เขาหวัง
กลัวเธอจะเจ็บ แต่พอเห็นหน้าเต็มๆ ก็ทำให้เขาหนีไปชั่วคราว ถ้าญาติเขา
คนหนึ่งคนใดมาเซ่กั้งไว้ สงสัยเด็กที่อุมู่อยู่ต้องเป็นหลานสาวเขาแน่ๆ
เด็กคนนี้ช่าง...

“ส่งสารคุณลุงคนนั้น” เด็กน้อยอิมอู่่นพูดขึ้นอีก

โคล์หัวเราะ “แต่เขาพูดไม่ดีกับหนู หนูไม่โกรธเธอ”

อิมอู่่นส่ายหน้า ถึงจะถูกแต่ยังยิ้มไหว “ไม่ค่ะ เพราะว่าแม่สอน
อิมอู่่นมาดี แม่ตาพูดเสมอว่า ใครไม่ดีกับเราอย่าไปสนใจ เราทำตัวเรา
ให้ดีก็พอแล้ว อิมอู่่นเลยไม่โกรธคุณลุงค่ะ”

โคล์ยิ้มมากที่สุดในรอบวัน หากฟังให้ดี หนูน้อยมีนัยในคำพูด
ที่เฉียบคม แม่หนูตาสวย บ๊องแบ้ว ที่ยิ้มแผล้ให้เขา เธอกำลังจะบอก

เขาว่า แม่เธอสอนมาดี เธอเลยไม่สนใจคำพูดของไอ้แก่นั่น ที่มันกล่าวหาว่าพ่อแม่เธอไม่เลี้ยงสอน

‘เด็กแบบนี้ลึกลับโลกต้องการ’

แววตาคู่คมจ้องมองนางฟ้าตัวน้อย โคล้ไหวไหวไหลไม่ยอมเชื่อ

“หนูพูดได้ถูก ฉันชักอยากเห็นหน้าแม่ของหนูขึ้นมาเลย เขาสอนหนูได้ดี”

โคล้ อีเมอร์สัน รู้สึกถูกชะตากับแม่หนูตาสวยคนนี้ เมื่อครู่เขาเองก็รีบเดินเพื่อจะไปให้ทันประชุม เขาเทกโอเวอร์โรงพยาบาลแห่งนี้และอีกหลายๆ แห่งเข้ามาอยู่ในเครือ วันนี้มีการประชุมใหญ่ ซึ่งสำคัญมาก เขาจึงไม่ทันมองแม่หนูน้อยที่วิ่งมาเช่นกัน

“ฉันขอโทษหนูด้วยที่เดินไม่มอง หนูเจ็บตรงไหนหรือเปล่า”

อิม่อนชี้ไปที่หน้าท้อง โคล้รู้สึกแยะ เขากวาดตามองไปรอบๆ แต่ไม่เห็นผู้ปกครองของเธอ “พ่อแม่ของหนูอยู่ไหน” เขาจะต้องพาเด็กไปส่งพ่อแม่แล้วขอโทษ

“พ่อแม่ของหนูข่าวติดคอ เสียชีวิตไปแล้วค่ะ”

โคล้หนึ่งอึ้ง แล้วก้มมองแม่หนูที่พูดหน้าตาเฉย “นี่เรื่องจริงหรือเป็นการตายที่ประหลาดมาก”

แม่หนูตาสวยพยักหน้าหงิกๆ ยืนยันว่าพ่อข่าวติดคอตายไปแล้วจริงๆ เธอเคยถามมารดา แล้วแม่ตาก็ตอบแบบนี้ โคล้เลยพูดไม่ออกไปครู่หนึ่ง

“แล้วแม่ล่ะ อยู่ตรงไหน ชี้ให้ฉันดูหน่อยสิ” เขากวาดสายตามองหาเผ่าพันธุ์เดียวกัน แต่ผู้ที่มาใช้บริการในวันนี้ไม่มีแว่วว่าจะเป็นชาวต่างประเทศ

ทว่าอิม่อนเบิกตาโพลงเมื่อเห็นแม่กำลังวิ่งเข้ามา อนันตาสายตาค่อนข้างลั่น แล้วรีบร้อนออกมาจึงลืมนใส่คอนแทกต์เลนส์ เมื่อเข้ามาใกล้ๆ จุดที่มีคนยืนมุงดู เธอก็เห็นว่าม็วร้างของเด็กคนหนึ่งยืนคุยอยู่กับ

ผู้ชายตัวสูงใหญ่ที่ยังเห็นหน้าไม่ชัด

“อิมอูน” อนันตาเรียกลูกแล้ววิ่งโผล่ไปหา

เด็กหญิงยิ้มกว้าง แล้วชี้ตรงไปที่สาวสวยในชุดเดรสยาวเหนือเข่า
สีน้ำตาลโตนอบอุ้นดูเรียบง่าย

“คนนั้นค่ะแม่หนู”

โคล์มองตามสายตาของแม่หนูน้อย แล้วเขาต้องนั่งงั้นไป ผู้หญิง
ตรงหน้ากำลังยื่นหน้าชิดหน้าเซียว เขากลอกตาไปมา ไม่ผัดแน่ แต่เธอ
โทรมลงไปมาก

“อนันตา!”

อนันตาเบิกตาโพล่ง รู้สึกเย็นวาบไปทั่วไขสันหลัง สมอบอกให้
วิ่งหนีแต่ก้าวเท้าไม่ออก ที่สำคัญในมือเขามีลูกเธอเป็นตัวประกัน

“คุณโคล!” อนันตาอุทานแล้วยกมือกุมศีรษะ รู้สึกว่าทุกอย่าง
กำลังเอียงไปมา อาคารบ้านหมุนกลับมาอีกแล้ว เธอกำลังจะก้าวเท้า
ไปหาลูกแต่ไปไม่ถึง เพราะสติดับวูบลงไปเสียก่อน

“แม่ครับ!” โอ้รักที่เดินตามหาแม่และน้องวิ่งตรงเข้ามา ดวงตา
เด็กน้อยเห็นว่าผู้ชายใส่ชุดสูทสองคนแต่งกายเหมือนหลุดออกมาจาก
ภาพยนตร์เข้าไปพุงแม่ไว้ ส่วนน้องสาวถูกฝรั่งตัวสูงท่าทางเท่มาก
จับมือไว้อยู่

โคล์มองอนันตาสลับกับอิมอูน แล้วยังเด็กชายที่รุ่นราวคราวเดียวกับ
กับเด็กหญิง คิ้วเข้มขมวดเข้าหากัน ลัญชาตญาณบางอย่างสะกิดใจ
และไม่คิดจะเก็บความสงสัยนี้ไว้

โคล้จ้องแม่หนูน้อยตาแป๋ว “ฉันขอถามเธออีกครั้ง พ่อของเธอ
ข่าวติดคอตายจริงๆ หรือเปล่า”

อิมอูนกำลังห้วงแม่แต่ก็พยักหน้าหงึกๆ “คุณลุงสุดหล่อขา ปล่อย
อิมก่อนเถอะค่ะ อิมจะไปหาแม่ตา”

ไม่รู้เพราะใบหน้าน้อยๆ นี้หรือน้ำเสียงเศร้าๆ กันแน่ ทำให้

โคลียอมปล่อยมือน้อยๆ แล้วหันไปสั่งลูกน้อง บอกให้แจ้งผู้บริหารว่า
วันนี้เขาไม่สะดวกเข้าร่วมประชุม

เขามองอนันตาที่อยู่ในอ้อมแขนของบอดีการ์ดแล้วเดินไปอุ้มเธอ
มาไว้แนบเอง ขณะที่เด็กทั้งสองวิ่งเข้ามาเกาะแขนขาเขาร้องหาแม่

“รีบตามหมอมาด่วน เปิดห้องวีไอพีให้เธอ”

คำสั่งเจ้าของโรงพยาบาลคนใหม่ ใครจะกล้าไม่ทำตาม ทั้งแพทย์
และพยาบาลต่างวิ่งกันร่วนทำหน้าที่ของตน

บานประตูห้องฉุกเฉินเปิดออก อนันตานอนอยู่บนเตียงผู้ป่วย
บุรุษพยาบาลกำลังเข็นผ่านบานประตูเข้าไป เด็กน้อยทั้งสองร้องไห้
อยู่หน้าห้องฉุกเฉินเพราะถูกพยาบาลกั้นไว้ ให้ตายเถอะ โคลีรู้สึก
สะเทือนใจเมื่อเห็นหน้าตาของเด็กแฝดชายหญิงลูกครั้งที่ร้องไห้ด้วยความ
เป็นห่วงแม่

ร่างสูงเดินไปมาแล้วชบครามแน่น ก่อนจะหยุดฝีเท้าลงหลังคิด
ทบทวนอะไรบางอย่างได้แล้ว

“ขอให้หายก่อนเถอะ อนันตา ฉันเล่นงานเธออย่างหนักแน่”

เขาเป็นคนฉลาด แล้วกำลังประมวผลทุกอย่างในหัว ยิ่งมอง
เด็กน้อยสองคนนั้นก็ยิ่งมั่นใจ มุมปากของโคลีโค้งเป็นรอยยิ้มร้าย

“มีเปอร์เซ็นต์สูงทีเดียว ให้ตายเถอะ แสบจริงๆ”

2

พ่อชื่อ ‘จอห์นนี่ วอล์กเกอร์!’

โคล์มองใบหน้าหล่อเหลาของไอรักแล้วขมวดคิ้วน้อยๆ มือหนาหยิบโทรศัพท์มือถือที่สุดในยุคนี้ขึ้นมาเปิดดูใบหน้าของเขาในวัยเด็ก เพราะวันก่อนเป็นวันเกิดของเขา ซึ่งเพื่อนสนิทแท้ก็รูปในวัยเด็กที่เขาเอาลิ้นเลียไอศกรีมมาโพสต์ที่เฟซบุ๊กส่วนตัวของเขา

ดวงตาคู่มนัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มดูต้นมองที่หน้าจอสี่เหลี่ยมแล้วมองหน้าไอรัก เด็กน้อยกำลังกอดปอบน้องสาวซึ่งกำลังเสียวัวจากภาพที่แม่ถูกเข็นเข้าห้องฉุกเฉิน เขาเป็นคนพาเด็กแฝดมาที่ห้องพักรับรองเพราะอยากถามอะไรบางอย่าง

โคล์หันไปมองสาวสวยซึ่งเป็นหนึ่งในทีมเจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์ เธอยืนคอยให้บริการเขาอยู่ โคล์ก็วกมือเรียกหญิงสาวมาใกล้ๆ

“มีอะไรให้ฉันรับใช้คะท่านประธาน” เธอรับอาสา เจ้าของโรงพยาบาลคนใหม่ทั้งหล่อ ทั้งเท่ และได้ยินว่ายังโสด แต่ใครๆ ก็รู้ว่าอภิมหาเศรษฐีขนาดนี้ โสดหมายถึงยังไม่มีเป็นตัวเป็นตน

“คุณช่วยดูรูปนี้แล้วมองหน้าเด็กคนนั้นที คุณเห็นอะไร”

ประชาสัมพันธ์สาวยิ้มหวาน ในใจเต็มโครมคราม หรือว่า
ท่านประธานจะสนใจเธอ เห็นเขานั่งโดดเด่นอยู่ในห้องพักรับรอง ส่วน
เด็กสองคนนั้นได้ยินว่าเป็นลูกของคนป่วยที่ท่านประธานช่วยไว้

ทว่าพอเฟ่งมองรูปชัดๆ คนที่กำลังคิดเข้าข้างตัวเองก็หัวใจตกไป
อยู่ที่ตาตุ่ม พิไร่ ท่านประธานมีลูกแล้ว

“ขอโทษค่ะ ไม่รู้ว่าท่านประธานพาลูกมาด้วย เดียวดิฉันจะไป
สั่งให้พนักงานเตรียมอาหารว่างให้คุณหนูทั้งสองนะคะ”

“ลูก!” โคล์ครางออกมา เขาไม่ได้คิดไปเอง เด็กสองคนนี่หน้าตา
คล้ายเขา โคล์เริ่มมั่นใจมากขึ้นอีก เขาไม่ได้คิดมาก ถ้าทีมบอดีการ์ด
ยืนอยู่ตรงนี้ เขาจะสั่งให้พวกมันตอบมาทีละคนว่าเหมือนกับเขา
มากขนาดนั้นจริงหรือเปล่า แต่เขาไล่พวกมันไปอยู่ในส่วนของแคนทีน
โรงพยาบาล จะได้ไม่มาเดินเกะกะ เกรงว่าผู้มารับบริการจะรู้สึกกดดัน

“เธอไปได้แล้ว” เขาบัดมือบอกพนักงานสาวคนนั้น

พนักงานสาวเดินออกไปได้ไม่กี่ก้าวก็หันกลับมา เพราะเมื่อครู้
เธอเพิ่งรับโทรศัพท์สายสำคัญ “เอ่อ ดิฉันยังไม่ได้เรียนให้ท่านประธาน
ทราบ เมื่อครู้ผู้อำนวยการให้มาเชิญท่านประธานไปที่ห้องสูทชั้นแปดค่ะ
ที่นั่นมีทีวี มีอาหารว่างมากมาย จะสะดวกสบายกว่านี้ค่ะ”

โคล์เงยหน้าขึ้นอย่างไม่สออารมณ์ ทำให้ประชาสัมพันธ์สาวรู้สึก
เย็นวาบไปทั่วสันหลัง ก่อนจะค่อยๆ ถอยหลังไปสองก้าว

แต่คนหล่อก็ไม่คิดจะปล่อยให้อีกฝ่ายจากไปง่ายๆ เขาพูด
เสียงเข้มติดหู “ถ้าญาติเธออยู่ในห้องฉุกเฉิน เธอจะมีอารมณ์ขึ้นไป
กินของว่างไหม ไปทำงานของเธอเถอะ”

เท่านี้หญิงสาวก็รีบถอยไปอย่างว่องไว

โคล์หลับตาลงอย่างใช้ความคิด ก่อนเปิดเปลือกตาขึ้นใหม่
ญาติหรือผู้หญิงที่เขาใช้ร่างกายเธอรวากับสูบวิญญาณเพียงสามวัน

เขารับเป็นญาติตั้งแต่เมื่อไร แต่ไม่รู้จะใช้สรรพนามใดเรียกอนันตา แต่ที่อยากรู้มากที่สุดคือเด็กสองคนนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องกับอะไรกับเขา หรือเปล่า

โคล้ลุกขึ้นยืนเต็มความสูงเดินเข้าไปหาไอรักและอิมอุ่นที่มีสีหน้า เป็นกังวล แล้วถามอีกครั้ง

“แม่ของพวกเธอเคยบอกไหม ว่าพ่อที่กินข้าวติดคอตายของ พวกเธอชื่ออะไร”

เด็กน้อยเงยหน้ามองโคล้ ผู้ชายตัวสูงคนนี้เป็นใครก็ไม่รู้ แต่ นั่งอยู่หน้าห้องฉุกเฉินตั้งแต่แม่ถูกพาเข้าไป แล้วยังมาถามเรื่องพ่อ ที่พวกเธอไม่ได้รู้เรื่องมากนัก

ไอรักมองหน้าน้องสาวแล้วตอบแทน “เคยบอกครับ”

“งั้นดีเลย ช่วยบอกลุงหน่อย พ่อพวกหนูชื่ออะไร”

โคล้มองเด็กหญิงและเด็กชายด้วยแวต่าอ่อนลง ต่างจากมอง พนักงานสาวเมื่อครู่ ไม่รู้สิ เขารู้สึกถูกชะตา กับเด็กแฝดคู่นี้

ไอรักตอบเต็มเสียง “พ่อผมชื่อ จอห์นนี่ วอล์กเกอร์ ครับ”

“จอห์นนี่ วอล์กเกอร์!” โคล้ครางเสียงต่ำ กรามสบกันแน่นจาก อารมณ์ซบซ้อนที่ธาโถมเข้ามาในใจ อนันตาไม่ได้ห้องกับวิลก็ขึ้นดี ระดับโลก เป็นไปได้มากที่เธอจะโกรธเขา เพราะถูกเขาจับกรอกเหล้า จอห์นนี่ วอล์กเกอร์เกือบทั้งขวด โคล้ชมอารมณ์สะเทือนใจเมื่อคิด มาถึงตรงนี้ ความจริงใกล้เข้ามาแล้ว แต่เขาอยากถามจากปากอนันตา มากกว่า

“ชอบใจหนูน้อย เธอสองคนชื่ออะไร” เขาถามเด็กๆ และยิ้มให้ แต่จากการสังเกต โคล้รู้สึกว่าเด็กผู้ชายดูไม่ชอบหน้าเขาลักเท่าไร

“ผมชื่อไอรักครับ”

“หนูชื่ออิมอุ่นค่ะ” แต่เสียงแม่หนูที่เปล่งออกมา นั้นเคืองด้วยความเสียใจ คนเป็นพี่เลยยกมือลูบหัว

“แม่ตาไม่เป็นอะไรหรอกอิม เดี่ยวแม่อิมก็หายแล้ว แม่เราเก่งจะตาย ไม่กินไม่นอนได้ตั้งหลายวัน” ไอรักชินกับภาพที่เห็นแม่ทำงานตลอดทั้งวันทั้งคืน พอถามว่าแม่เหนื่อยไหม แม่อิมก็จะบอกพวกเขาว่า

“คนเป็นแม่เหนื่อยแค่นี้หนักก็ต้องสตรอง”

“อะ อิม อิม สงสารแม่ตา” อิมอุ่มสะอึกสะอื้น

ภาพนั้นทำให้โคล้หัวใจระตุกวบ ความรู้สึกสงสารเด็กน้อย พุ่งขึ้นอย่างรุนแรง ขออย่าให้เป็นแบบที่เขาคิดเลย พระเจ้า! ถ้าเป็นแบบที่คิดล่ะ แปะปีที่ไม่ได้เจออนันตา ถ้าเธอไม่ได้มีสามีใหม่ทันที ลูกคงไม่โตขนาดนี้

รสชาติขมเพื่อนลับทะเลาะท้าวหัวใจ โคล้ยอตัวลงไปแล้วหยิบผ้าเช็ดหน้าผืนนุ่มราคาแพงซับน้ำตาให้แม่หนูน้อย ทว่าใครบางคนวิ่งหน้าตาตื่นเข้ามาหาเด็กน้อยทั้งสอง ในมือหอบของเยี่ยมและอาหารดีๆ อีกหลายชนิดมาด้วย

ไอรักและอิมอุ่มสีหน้าเปลี่ยนทันที รีบผุดลุกจากเก้าอี้วิ่งไปหาผู้ชายคนนั้น โคล้เก็บผ้าเช็ดหน้าลงกระเป๋าอย่างเก้อๆ

‘ใครกัน’

เสียงไอรักและอิมอุ่มแย่งกันพูด “ลุงคริตไปไหนมา แม่ตาป่วย แม่ตาน่าสงสารมากมาก พี่พยาบาลพาไปห้องโหนดตั้งนานยังไม่ออกมาเลย” อิมอุ่มชี้ไปยังห้องฉุกเฉินที่อยู่ข้างหน้า แล้วออดร้อยตรีชาคริต ไม่ยอมปล่อยให้

นัยน์ตาคมดูมองภาพเหล่านั้น รู้สึกเจ็บร้าวในอกแปลบๆ ขนาดเขายังไม่ได้รู้ความจริง เพียงแค่คิดว่ามีลูก แล้วลูกไปกอดคนอื่น มันก็เจ็บเหมือนโดนเข็มแหลมคมทิ่มแทง

ร้อยตรีชาคริตยกมือลูบหัวเด็กน้อยทั้งสองอย่างใจดี เขาถูกส่งไปดูแลความสงบทางภาคใต้ เพิ่งจะมีเวลาได้กลับบ้านเพราะได้รับการกิจใหม่ เขาห่วงอนันตาและหลานๆ มาก ไม่อยากปล่อยให้ยุ่งกัน

ลำพัง เพียงแต่ด้วยหน้าที่แล้วเขาจำเป็นต้องจากทุกคนไป วันนี้เขาได้กลับมา พอไปหาอนันตาที่บ้านก็ได้รับข่าวร้าย คนข้างบ้านบอกว่าเห็นอนันตาจูงลูกๆ ออกจากบ้านบอกจะมาโรงพยาบาล เขารู้จักกับคนในโรงพยาบาลหลายคน เพราะเคยนำตัวพลทหารมาส่งที่โรงพยาบาลนี้หลายครั้ง เลยโทร.มาถามแล้วรู้ว่าอนันตามาที่โรงพยาบาลนี้จริงดังคาดเลยตามมาดู

“ลุงคริตขอโทษนะครับ ลุงเพิ่งกลับมาจากภาคใต้ คิดถึงแม่เรากับเราทั้งสองคนมากจริงๆ”

“ไอรักก็คิดถึงลุงคริต ไอรักห่วงแม่ตามาก แต่ไม่ร้องไห้ แม่ตาบอกว่าเกิดเป็นลูกแม่ตาต้องอดทน และลุงคริตก็สอนว่าผู้ชายต้องปกป้องคนที่อ่อนแอ และอย่าทำตัวอ่อนแอให้ใครเห็น”

โคลย์ยืนอยู่ใกล้ๆ เขาได้ยินทุกคำทุกประโยค จู่ๆ มือเขาก็กำเข้าหากันแน่น รู้สึกปวดศีรษะขึ้นมาตบๆ มันเป็นความรู้สึกที่บรรยายไม่ถูกเหมือนสวมสร้อยอยู่แล้วถูกคนกระชากไปจากคอ

ทหลังจากกอดหอมกันจนพอใจ ผ่านไปสักพักร้อยตรีชาคริตก็ถอยห่างจากหลานๆ ทั้งสองคน เมื่อสัมผัสได้ว่ามีดวงตาคู่หนึ่งจับจ้องมาที่พวกเขา

ดวงตาสีนิลสาดประกายเด็ดขาดมองไปที่ชายในชุดสูท แต่ฝ่ายนั้นยืนเฉยๆ ก็เป็นจุดสนใจ เครื่องหน้าโดดเด่น บ่งบอกถึงความเป็นอเมริกันไม่ผสมเชื้อสายอื่นใด ทรงผมสั้นจัดแต่งไว้อย่างเนียบร้อยตรีชาคริตหันกลับมามองหลานๆ รู้สึกถึงความคล้าย แต่จะว่าไปชาวอเมริกันหน้าตาคล้ายๆ กันก็เยอะ

“ฝรั่งคนนั้นใครเหรอ เขามองเรายู่นานแล้ว”

โคล์ฟังภาษาไทยเข้าใจเกือบร้อยเปอร์เซ็นต์ เขามาทำธุรกิจ

ในเมืองไทยนานหลายปี เคยคบหาคนไทยมานาน มีทั้งเพื่อนและลูกน้องชาวไทยจนภาษาไทยกลายเป็นภาษาที่สองของเขา

ไอรักและอิมอุ่นก็รู้สึกสงสัยไม่แพ้ผู้เป็นลูก เพราะตั้งแต่ผู้ชายคนนั้นเรียกให้พยาบาลพาแม่เข้าไปในห้องฉุกเฉิน เด็กๆ ก็ลอบสังเกตอยู่บ่อยๆ ว่าลุงคนนั้นเป็นใคร แถมยังไม่ยอมไปไหน เอาแต่เดินไปเดินมา และที่น่าสงสัยที่สุดก็คือเอาแต่ถามหาพ่อของพวกเขา พอตอบไปแล้วก็ยังมองสำรวจพวกเขาด้วยแววตาแปลกๆ

อิมอุ่นหุติ ถึงนั่งอยู่ห่างๆ ก็เงี่ยหูฟังตลอด ได้ยินพี่สาวคนสวยเข้าไปทักคุณฝรั่งตัวโต แล้วเรียกว่าท่านประธานด้วย อิมอุ่นเดาได้ว่าเขาคงเป็นคนสำคัญที่นี่

อิมอุ่นจำได้ไม่ลืม แม่ตาชอบสอนการบ้านตอนเย็น แล้วเน้นเสมอว่า ประธาน กิริยา กรรม ประธานสำคัญที่สุด เพราะแม่ตาบอกว่าประธานคือผู้กระทำ กิริยาคือการกระทำ ส่วนกรรมคือผู้ถูกกระทำ เพราะฉะนั้นประธานสำคัญที่สุด

ดวงตากลมโตสุกใสของแม่หนูอิมอุ่นที่ข้างจินตนาการมองไปยังโคล้่อีกครั้ง แล้วตัวดกกลับมาองหน้าร้อยตรีชาคริต คราวนี้ปรากฏรอยยิ้ม

“คุณลุงคริตชา คุณลุงคนนั้นเป็นประธาน ประธานคือคนสำคัญ โรงพยาบาลนี้ค่ะ สงสัยประธานมายืนเฝ้ารอเก็บตังค์แม่ตาอะ”

“หือ! ประธาน รอเก็บตังค์” ร้อยตรีชาคริตไม่ค่อยเข้าใจที่หลานสาวพูดนัก จะว่าตามไม่ทันจินตนาการของอิมอุ่นก็ว่าได้

“สงสัยโรงพยาบาลกลัวแม่ตาไม่มีตังค์จ่ายอะ เลยส่งประธานมายืนคุมหน้าห้องฉุกเฉิน”

“พอก่อนอิมอุ่น” ร้อยตรีชาคริตปราชญ์หลานสาวเมื่อเห็นบุคคลที่หลานสาวกำลังค้นหาเดินเข้ามาแทบจะประชิดตัว

วันก่อนอิมอุ่นเห็นพี่ชายเปิดทีวีดูหนังเรื่องบอดี้การ์ดอะไรสักอย่าง

ทั้งเรื่องมีแต่คนแต่งตัวแบบนี้ ใส่สูท ผูกเนไท เทียวไล่เก็บค่าคุ้มครอง บางทีก็รีดไถเงิน ใครไม่จ่ายเงินก็จะถูกซ้อม

โคล์ อีเมอร์สัน ได้ยินทุกอย่าง รู้สึกต้อยต่ำไปหมด เขาไม่ได้มายืนคอยเก็บสตางค์ ที่ไม่ยอมไปไหนเพราะมีความกังวลบางอย่างเรื่อง ในขณะที่ใช้ลูกน้องคนสนิทไปหาหลักฐานยืนยันความสงสัยของตน

อีเมอร์สันเหลือบตามองโคล์ โคล์เองก็จ้องแม่ตัวน้อยอยู่ เขาพยายามข่มสติแกมกลั่นขำ “ฉันไม่ได้มายืนรอเก็บเงินใคร ฉันเป็นประธานโรงพยาบาลแห่งนี้จริง แต่กำลังรอให้แม่เธอฟื้น เพราะมีเรื่องจะถามแม่ของเธอ”

ยิ่งจ้องลึกเข้าไปในดวงตาของแม่หนูช่างพูดตรงหน้า แวดตากลมโตไม่กลัวคนมันทำให้เขายิ่งรู้สึกถูกชะตา สีหน้าของโคล์เรียบขรัม แต่ใครจะรู้ว่าเขากำลังเป็นกังวล เกรงว่าจะใช่ เกรงจะเป็นแบบที่คิด

‘แล้วถ้าเป็นจริง?’

ร้อยตรีชาคริตยืนขึ้นเต็มความสูง ท่าทางองอาจ แต่หากเทียบความสูงกับ โคล์ อีเมอร์สัน เขายังดูตัวเล็กกว่า

“คุณบอกว่ามีเรื่องจะคุยกับน้องสาวผม แสดงว่าคุณรู้จักตา แต่ผมไม่เคยเห็นหน้าคุณมาก่อน คุณเป็นเพื่อนของตาหรือครับ”

โคล์รู้สึกดีขึ้น เมื่อผู้ชายบุคลิกดีตรงหน้าพูดชัดว่าเป็นพี่ชายของอนันตา

“ผม เอ่อ...” จะเรียกว่าเพื่อนก็ไม่ใช่ เขาจะเรียกตัวเองว่าเป็นอะไรดี

“ผมไม่ใช่เพื่อนของอนันตา”

“ถ้ามันเป็นอะไรกับน้องสาวผม”

ชาคริตเริ่มสังหรณ์ใจเมื่อเขามองหน้าผู้ชายตรงหน้า แล้วหันกลับมามองหน้าตาทาลานๆ ทั้งสองคน

“เป็น...” โคล์ไม่เคยรู้สึกอึดอัดในการตอบคำถามใคร เขายก

มูมปากขึ้นเหยียดยิ้มสบายๆ “ไว้รอนั้นตาดีนะ คุณถามน้องสาวคุณเองดีกว่า ว่าผมเป็นใคร”

เป็นเวลาเดียวกับที่ประตูห้องฉุกเฉินเปิดออก คุณหมอสูงวัยแต่ยังไม่ทิ้งความหล่อเดินออกมา ทั้งหมดจึงออกจากห้องรับรองตรงไปที่คุณหมอ แล้วแทบจะถามเป็นเสียงเดียวกัน

“คนไข้เป็นยังไงบ้างครับ” โคล์ถามเสียงเครียด

“น้องสาวผมเป็นอะไรครับหมอ” ซาคริตถามต่อ

“แม่ตาขา อิมอุ่นอยากหาแม่ตา”

อิมอุ่นถลันจะวิ่งไปหาแม่ แต่โคล์รวบรวมแรงไว้

“ใจเย็นสาวน้อย ฉันจะให้เธอไปหาแม่แน่ แต่ต้องรอหมออนุญาตก่อน” เขาอุ้มเธอลอยละลิวขึ้นมาแนบอก

ไอรักไม่เข้าใจว่าคนแปลกหน้าอุ้มน้องสาวของเขาทำไม

“จะหาแม่ คิดถึงแม่ สงสารแม่” อิมอุ่นร้องอีก

คุณหมออิมกว้าง ประสพการณ์ยาวนานทำให้คุ้นชินกับญาติผู้ป่วยที่เป็นห่วงคนไข้ แต่ที่ไม่เข้าใจคือท่านประธานคนใหม่รู้จักคนไข้รายนี้ด้วยหรือ ท่าทางสีหน้าของท่านประธานดูวิตกรวากับเป็นญาติสนิทของคนไข้

“คุณอนันตาไม่เป็นอะไรมากหรอกครับ ทำงานหนัก พักผ่อนน้อย ร่างกายจึงอ่อนเพลีย พักผ่อนสักสองถึงสามวัน รับประทานยาตามที่หมอสั่ง อาการก็จะดีขึ้นเอง”

ทุกคนมีท่าทีสบายใจขึ้นหลังจากฟังหมอบอก เพียงแต่คนไข้ที่ถูกบุรุษพยาบาลพานั่งรถเข็นออกมา เพราะเวลานี้ได้สติดีแล้ว รู้สึกว่ากำลังหายใจไม่สะดวก การหมดสติไปไม่นานแล้วเท่ากับสิ่งที่เธอกำลังเผชิญอยู่ตอนนี้

“แม่ตามมาแล้ว” อิมอุ่นชี้และเดินเร็วๆ จะลงไปหาแม่ให้ได้

ส่วนอนันตามองคนที่เธอไม่เคยลืมได้เลย เพราะหน้าของลูก

ทำให้หนักถึงตลอด “คุณ! ยังอยู่อีกหรือคะ”

สีหน้าเขายังไม่แปรเปลี่ยน แต่กลับทำให้อันตารู้สึกเย็นยะเยือกเข้าไปถึงกระดูก “ไม่คิดว่าจะได้พบเธอกับลูกที่นี่ อนันตา เราคงมีเรื่องต้องคุยกันยาว”

แน่นอน ประเด็นเรื่องพ่อของเด็กลูกครึ่งสองคนนี่ที่ชื่อ จอห์นนี่ วอลท์เกอร์ ตายอย่างอนาถเพราะข่าวติดคอ ไม่อาจทำให้เขามองผ่านไปไม่ได้

โคล้ทั้นไปมองคุณหมอเจ้าของไข้ “คนไข้อย่างนี้ผมรับเป็นเจ้าของไข้ คุณหมอช่วยส่งเธอไปพักฟื้นต่อที่ห้องพักรักษาผู้ป่วยวิไอพีให้ด้วยนะครับ”

“คุณกลับไปเถอะค่ะ” อนันตาดัดบทแล้วหลบสายตาไม่ยอมมองหน้าเขา

ร้อยตรีชาคริตมองคนทั้งคู่อย่างสงสัย หรือสิ่งที่เขาเข้าใจมาตลอดว่ามันคนนั้นหน้าตาเป็นอย่างไร วันนี้จะมีคำตอบ เพราะใบหน้าของหลานสาวและหลานชายมีเค้าลางว่าจะมีดีเอ็นเอของผู้ชายฝรั่งคนนั้นปรากฏอยู่

ร้อยตรีชาคริตกำหมัดแน่น เมื่อคุณหมอเดินผ่านหน้าเขาไปเพื่อกลับไปห้องตรวจ ร้อยตรีชาคริตสะกดอิมมูนและไอรัก

“เด็กๆ แม่ตาคงคอยเท่งทิวน้ำ ไปซื้อน้ำให้แม่ตาดื่มน้อย”

เขาบอกพร้อมกับเอาธนบัตรยัดใส่มือหลาน

“ตรงทางเดินก่อนที่จะเลี้ยวมาลงคริสตเห็นมีตุ๊กต่าน้ำอัดโนมตีไปกดน้ำหวานๆ มาให้แม่ตาดื่มน้อย ส่วนที่เหลือลุงให้”

เรื่องแบบนี้อิมมูนไวนัก มือป้อมรีบคว้าธนบัตรในมือลุงแล้ววิ่งเร็วปร้อ “อิมได้ก่อน”

“ยายอิมชี้โคง ต้องหารสองสิ” ไอรักวิ่งตามหลังอิมมูนไปติดๆ

ชาคริตหันกลับมามองฝรั่งตัวโตด้วยแววตาวาวโรจน์ แล้วชี้หน้าผู้บริหารหนุ่ม “ตา มันใช่ไหมที่น้องบอกว่าสำนักข่าวตาย”

อนันตามองสายตาดูดันน่าสะพรึงของนายทหารหนุ่มแล้วรีบลุกขึ้นยืนจากรถเข็น “อย่าค่ะ”

แต่สายเกินไป หมัดหนักๆ ของครูฝึกพลทหารใหม่ชกอย่างจงใจลงบนไบหน้าเรียบเฉย โคล้ไม่ได้ตั้งหลักทำให้เขาถูกหมัดอัดเข้าไบหน้าไปเต็มๆ ไบหน้าคมเบี่ยงไป แล้วยกมือลูบโหนกแก้ม

“แกใช่ไหมที่ทำให้ตาห้องแล้วทิ้งไป ปล่อยให้ตาต้องลำบากหมอดอนาคต แล้วยังถูกคนครหาว่าห้องไม่มีพ่อ”

โคล้หันกลับมามองร้อยตรีหนุ่ม เขากำหนดแนแนแต่ไม่ได้ชกกลับ ขณะที่ร้อยตรีซาคริตกัดฟันดังกรอดๆ เหลียวกลับไปมองหน้าอนันตาที่หน้าซีดหน้าไม่ยอมพูดอะไร

โคล้หรีตามองคนปากแข็ง “อนันตา เด็กลูกครึ่งสองคนนั้นเป็นสายเลือดอเมริกาหรือเปล่า”

ไบหน้าที่ชาวซีตเวลานี้ซีตยิ่งกว่ากระดาดะไร้หมึกพิมพ์ ความกดดันอันไร้รูปร่างปกคลุมไปทั่ว ทำให้อันนตาหายใจแทบไม่ออก

“มะ ไม่ใช่ พวกเขาเป็นลูกของฉันคนเดียว” แล้วหลุบตาต่ำ

เพียงแต่ว่าความลับไม่มีในโลก บอดีการ์ตของโคล้กลับมาพร้อมหลักฐานที่เขาสั่งให้ไปหามาให้ได้ภายในครึ่งชั่วโมง โคล้ขยับสายตาดูตามองลูกน้อง แล้วส่งสัญญาณให้เข้ามาได้

“ได้มาไหม”

“ได้ครับคุณโคล้”

การมาเมืองไทยครั้งนี้เขาให้เอ็ดเวิร์ดติดตามเขาแทนนาธาน เพราะเอ็ดเวิร์ดทำงานไวถูกใจมากกว่า และครั้งนี้เอ็ดเวิร์ดทำให้เขาพอใจอีกครั้ง โคล้ไม่พูดอะไรพอลางจ้องมองไปในไบเกิด เขาอ่านภาษาไทยได้สบายมาก สำเนาสูติบัตรของเด็กทั้งสองระบุว่า ไม่ปรากฏบิดา ระบุชื่อมารดาคืออนันตาเพียงคนเดียว เธอคิดจะเป็นแม่เลี้ยงเดี่ยวตั้งแต่ลูกเกิด

โคล้ขยำสำเนาสูติบัตรแล้วปาล้ออนันตา

“เธอหลอกฉัน เธอท้องกับฉันใช่ไหมหมอนันตา ทำไมไม่ยอมบอกเรื่องนี้กับฉัน” แล้วหันไปสั่งลูกน้องเสียงเครียด “ฉันต้องการตรวจดีเอ็นเอวันนี้ บอกทีมแพทย์ที่นั่นว่าทำยังไงก็ได้ แต่ฉันต้องได้ผลการตรวจดีเอ็นเอโดยเร็วที่สุด”

“ไม่”

อนันตาดตกใจ หัวใจร้องออกมาคำหนึ่งแล้วเซลงไป บุรุษพยาบาลที่ยืนอิงมาหลายนาที่เพิ่งได้สติแล้วตรงเข้าประคองร่างของคนไข้พอดีกับพยาบาลที่อยู่บริเวณนั้นวิ่งเข้ามาช่วยดูอาการ

ในขณะที่ร่างของโศล์ถูกระชากกลับไปอย่างแรง ร้อยตรีชาคริตเหวี่ยงหมดสติแรงซกไปที่ใบหน้าหล่อ แต่ครั้งนี้ โศล์ อีเมอร์สัน เบียงหน้าหลบหัน เขาเองก็ผ่านการเป็นทหารมาก่อน และได้เปรียบด้วยรูปร่างที่สูงใหญ่ โศล์ผลักร้อยตรีชาคริตเต็มแรง แล้วชี้หน้า

“ก่อนจะมาบ้ากับผม ถามน้องสาวคุณก่อนว่าเคยทำอะไรกับผมไว้บ้าง แล้วคุณจะรู้ว่าผมสมควรโกรธเขาไหม”

“คนอย่างตานะเหรอจะทำร้ายคนอื่น ไม่มีทาง”

3

ทวงสิทธิ์

6 เมื่อเปิดปีกก่อน

โคล์ อีเมอร์สัน นักธุรกิจหมื่นล้านที่ขยายการลงทุนมายังประเทศไทย ประเทศที่มีเสน่ห์ทางวัฒนธรรม ทั้งการแต่งกาย ภาษา และอาหาร สรุปลแล้วเขาเหมือนชาวต่างชาติอีกหลายคนที่หลงรักความเป็นไทย

ในวันหยุด โคล์ไม่ยอมมีבודี้การ์ดติดตามเป็นพรวน เขาเพิ่งเสียมารดาไปเมื่อเดือนก่อน แม้อายนอกโคล์จะดูเย็นชาไม่แยแสต่อสิ่งใดนอกจากตัวเลขกำไรและความเป็นไปของดัชนีหุ้นในตลาดโลก แต่ภายในใจลึกๆ บางครั้งเขากลับรู้สึกอ้างว้าง เขากับมารดาสนิทกันมาก เป็นเหตุให้วันนั้นมหาเศรษฐีหมื่นล้านเลือกปั่นจักรยานเที่ยวรอบกรุงเก่าคนเดียว พร้อมรำลึกถึงมารดา ท่านชอบคนไทย และพูดเสมอว่าคนไทยเป็นมิตร แม้ว่าจะมีข่าวที่ไม่ดีออกมาบ้าง แต่ท่านก็มองว่าทุกที่บนโลกนี้ล้วนปะปนไปด้วยคนดีและคนไม่ดี

‘ไม่มีที่ใดบนโลกนี้จะชาวบริสุทธฺิ์ไปทั้งหมด’

‘ไม่มีที่ใดบนโลกนี้ถูกฉาบไว้แต่เพียงสีดำ’

เมื่อมีโอกาสมาเมืองไทย ท่านมักจะหาเวลามาเดินเที่ยวชมโบราณสถานในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา คุณนายอิมเมอร์สันชอบพูดเสมอว่าคนไทยเป็นชนชาติที่เก่ง ศิลปะไทยมีความอ่อนช้อย งดงาม ผสานกับความประณีตได้อย่างพิถีพิถัน และผู้หญิงไทยก็สวยมาก ท่านยังพูดหยอกเสมอว่า ถ้าเขาได้รัรยาเป็นหญิงไทย เขาคงมีความสุขและอารมณ์ดีขึ้น ผู้หญิงไทยเอาใจเก่ง ไม่เหมือนผู้หญิงอเมริกัน เพราะท่านรู้ว่าเขาชอบผู้หญิงอ่อนหวาน ทำตัวสบายๆ อยู่ด้วยแล้วสบายใจมากกว่าสาวสังคม

บรรยากาศในวันนี้ค่อนข้างเงียบ ไม่ได้คึกคักล้าไปด้วยผู้คน ทำให้โคล้ซึนชอบเป็นพิเศษ หลังจากจอดจักรยานและซื้อตั๋วจ่ายค่าเข้าสำหรับชาวต่างชาติเป็นจำนวนห้าสิบบาท เขาก็เดินสวนกับนักท่องเที่ยวสาวชาวไทย พวกเธอยิ้มให้กับเขาแล้วกระซิบเบาๆ ว่า

“สงสัยเป็นดาราฮอลลีวู้ด”

โคล้ยกมือขึ้นลูบท้ายทอย มุมปากของเขากดเป็นรอยยิ้มจางๆ เพราะฟังเข้าใจ แล้วตอบกลับไปด้วยท่าทางสุภาพ

“ขอบคุณครับ”

เพียงเท่านั้นใบหน้าของกลุ่มนักท่องเที่ยวสาวชาวไทยทั้งกลุ่มก็ระบายไปด้วยรอยยิ้ม พวกเธอไม่กล้ากรี๊ดออกมาเพราะให้เกียรติสถานที่ได้แต่เอียงอายขวยเขินแล้วซุบซิบกันเบาๆ

“คนอะไรทั้งหล่อทั้งเฟรนด์ลี่”

โคล้ไม่ได้สนใจสาวๆ กลุ่มนั้นอีก เขาหันกลับไปมองความยิ่งใหญ่เบื้องหน้า โบราณสถานที่เขาแวะเข้ามาชมพร้อมโบรชัวร์ภาษาอังกฤษแห่งนี้เป็น ‘วัดไชยวัฒนาราม’ วัดแห่งนี้เป็นวัดเก่าแก่ในสมัยอยุธยาตอนปลาย ถูกสร้างขึ้นในสมัยพระเจ้าปราสาททอง ความยิ่งใหญ่อลังการ

ตรงหน้าตริ่งสายตาของเขาไว้

นอกจากปราสาทประจักษ์ หรือพระปราสาทศรีรัตนมหาธาตุที่ ตั้งตระหง่านงามอยู่บนฐานสี่เหลี่ยมจัตุรัสซึ่งฐานมีปราสาทศิลาประจักษ์ อยู่ทั้งสี่มุม สิ่งที่ทำให้ดวงตาคมกริบตะลึงค้างหนักกว่าเก่า คงเป็นภาพ ของหญิงสาวชาวไทยนุ่งห่มชุดไทยจักรพรรดิสีลิลีบัว ไข่มุกไข่มุก ห่มแพรจีบสีลิลีบัวแล้วห่มทับด้วยผ้าไหมปักดินทองและพลอย ผ้าชิ้น จีบหน้านางมีชายพกคาดด้วยเข็มขัดหัวบันเหน่งทำด้วยทองคำลงยา ประดับพลอยห้าสี สายเข็มขัดขึ้นลวดลายดอกกุณฑินแปดกลีบ ประดับ ด้วยสร้อยสังวาล รัตเกล้า และต่างหูเข้าชุดกัน ในมือของหญิงสาว ถือดอกบัวไว้ถึงสามดอก

เธอคนนั้นคือ 'อนันตา' เธอมาถ่ายแบบชุดไทยให้กับห้องเสื้อดัง ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา และตอนนี้ถ่ายทำเสร็จแล้ว กำลังจะ ออกมาด้านนอกเพื่อเปลี่ยนชุดกลับบ้าน ร่างสวยเดินเรื่อยๆ ออกมา ทางด้านหน้ากำแพงเมรุทิศจนถึงหน้าระเบียงคด สายตาของอนันตา เหม่อมองไปที่เจดีย์ใหญ่ น้อยคนจะรู้ว่านั่นคือเจดีย์ที่ใช้บรรจุพระอัฐิ ของเจ้าฟ้าพันกวีองค์หนึ่ง ซึ่งคนไทยมักจะรู้จักกันว่า 'เจ้าฟ้ากรมขุน เสนาพิทักษ์ หรือเจ้าฟ้ากุ้ง' ทรงพระนิพนธ์กาพย์เห่ชมเครื่องคาวหวาน และวรรณกรรมไว้มากมาย แต่เส้นทางความรักของพระองค์นั้น แสนเศร้า

โดยไม่รู้ตัวว่าภาพที่เธอเฝ้านิดอะไรและมองไปทางแม่น้ำทำให้ ใครคนหนึ่งมองอย่างตกตะลึง จนกระทั่งอนันตารู้สึกว่ากำลังถูกจ้องมอง เมื่อชักพาดวงตาคู่หวานระยับกลับไปมองก็เห็นเขามองเธออยู่ เขาเป็น ฝรั่งที่ดูมืออ่ำเปล่งประกาย หญิงสาวขยับกาย แต่เดินผิดจังหวะ ก้าวพลาดจนลื่น

แต่ชีวิตจริงไม่ใช่นิยาย โคล้ววิ่งเข้ามารับร่างงดงามปาน นางวรรณคดีไทยไม่ทัน เพราะยืนห่างกันอยู่หลายช่วงตัว อนันตา

ลุ่มลงกระแทกพื้นรับความเจ็บไปเต็มๆ แต่ที่มากกว่าความเจ็บคงเป็นความอายที่ต้นมัลลัมต่อหน้าต่อตาผู้ชายหล่อๆ

โคลีรีบวิ่งมาดูอาการ มือหนาของเขาเข้ามาช่วยประคองร่างของอนันตาที่เจ็บจุกให้ค่อยๆ ลุกขึ้นจากพื้น “เป็นยังไงบ้างครับคุณ”

อนันตาพูดและฟังภาษาอังกฤษได้ดีระดับหนึ่ง เธอเพิ่งเรียนจบหมาดๆ มาจากคณะศิลปศาสตร์ เอกภาษาอังกฤษ

เวลานั้นในสายตาคอลีที่มองอนันตา เขาเหมือนได้เจอเข้ากับนางฟ้า แต่ต่อมาเขาจึงรู้ว่าเธอมันคือน้องแม่มด

กลับมาที่ปัจจุบัน โคลีสลดเรื่องราวในอดีตช่วงเวลาที่พบอนันตาครั้งแรกออกจากหัว โคลีเอ่ยกับพยาบาลเสียงเข้มหลังจากอนันตาฟื้นขึ้นมา

“ผมจะดูแลคนป่วยคนนี้เอง จะรับเธอเป็นคนไข้ในความดูแลของผม พวกคุณมีงานอะไรก็ไปทำเถอะ”

อนันตารู้ดีว่าคงหลบไม่พ้น เธอหันไปบอกชาคริตที่ยืนฝ้าอยู่ข้างเตียง ดวงตาของเขาปรากฏแววตาสงสัยเข้าไปแล้ว

“พี่คริตคะ ตาฝากพี่ดูแลเด็กๆ ให้ที ตามีเรื่องจะคุยกับเขา”

อนันตาเห็นชาคริตเดินไปแล้วจึงหันกลับมาทางคนตัวโตที่ยืนมองเธอนิ่งๆ เห็นทีคราวนี้เธอไม่อาจปิดบังซ่อนเร้นได้อีก

“เราไปหาที่เงียบๆ คุยกันเถอะค่ะ” อนันตาบอกแล้วดันตัวลุกขึ้นจากเตียงเดินนำไป แต่เดินไปได้ไม่กี่ก้าวก็รู้สึกเวียนศีรษะขึ้นมาอีก

โคลีมองภาพนั้นแล้วสุดแสนจะรำคาญสายตา แต่เขาจะไม่หลงในมารยาเธออีกแล้ว เขาไม่มีทางสนใจเธออีก โทรมลงขนาดนี้ มีอะไรให้ต้องสนใจกันเล่า นอกจากความสงสัยในเรื่องเจ้าเด็กหน้าตาละม้ายคล้ายเขาสองคนนั้น

“มา ฉันช่วยพุง”

“ไม่ต้องค่ะ” เธอรีบห้าม ทำให้คนตัวโตที่ถูกขัดใจจ้องเขม็ง

“อนันตา” โคล์ชบگرامแน่น ก่อนจะก้าวไปประชิดตัว “อย่าอวดดี ถ้าไม่มีดีจะอวดใส่ฉัน และอย่าคิดว่าฉันจะสนใจอะไรในตัวเธออีก ฉันมีเรื่องอยากคุยกับเธอเท่านั้น”

เขาต้องการจะคุยกับเธออย่างรวดเร็ว หากปล่อยให้เดินไปแบบนี้ อนันตาคงล้มลงไปก่อน เขาเองก็เสียเวลามากแล้ว และเวลาของเขาไม่ควรมาเสียให้กับผู้หญิงแบบอนันตา

เจ้าของประกายตาอำมหิตผุดรอยยิ้มร่าวกับซาตานร้ายที่ได้พบเหยื่อกำลังนอนซม เขาคว้าเอวคอตมาแนบประชิดตัว อนันตาลอยขึ้นตามแรงจุด โคล์อุ้มร่างบอบบางเอาไว้ รู้ทันทีว่าเธอฝ่ายพอมลงไปมาก “ได้ไปเยอะไม่ใช่เหรอ เงินหมดแล้วหรือไง ทำไมดูไม่จิต”

“ฉันเคยบอกแล้วว่าฉันไม่เคยรับเงินจากใคร ไม่เชื่อก็ตามใจ”

“ปากแข็ง แล้วไปทำอะไรมาถึงพอมและโทรมลงได้ขนาดนี้ หรือผิวใหม่เลียงไม่ดี ไม่เหมือนตอนอยู่กับฉัน”

สายตาเย็นชาอ่อนระอุขึ้นร่าวกับเปลวเพลิง ในขณะที่อนันตาดูหน้าซาดิก อับอาย

“ปล่อยฉันนะคะ ที่นี่โรงพยาบาล ให้เกียรติสถานที่และฉันด้วย”

โคล์หัวเราะออกมา “ฉันนี่แหละเจ้าของโรงพยาบาลคนใหม่ ฉันให้เกียรติสถานที่ แต่ไม่คิดจะให้เกียรติผู้หญิงไม่ตัวอย่างเธอ”

เขารู้จุดหมายว่าจะพาเธอไปที่ไหน เขามีห้องพักอยู่หนึ่งห้อง เหมือนกับพวกแพทย์และพยาบาล โคล์ไม่ได้มีไว้ใช้พักผ่อน ใครอยากจะมานอนในโรงพยาบาลถ้าไม่จำเป็น แต่ผู้อำนวยการที่นัดห้องพักไว้สำหรับให้เขานั่งทำงาน หรือเอนหลังหลับพักผ่อนในเวลาที่ต้องเดินทางมาประชุม

“คุณจะพาฉันไปไหน เราคุยกันที่ร้านอาหารของโรงพยาบาลก็ได้”

“ไม่ได้ ฉันต้องการความเป็นส่วนตัว เพราะเธอมันมีนิสัยซีโกหก ซี้ซีโมย พูดต๊าย ไม่ได้ ต้องทั้งสอบทั้งเค้น”

หัวใจของคนฟังจวนเจียนจะแหลกสลายอยู่แล้ว มือเล็กนุ่มนิ่ม บอบบางพยายามผละออกเขา แต่ยิ่งผลักโคล์กลับยิ่งรัดร่างเล็กเอาไว้แน่น รวากับงูจงอางที่พร้อมจะรัดและฆ่าเหยื่อของมันอย่างรวดเร็วก่อนจะ ขยี้มันซากเหยื่อไซโคร้ายลงท้องไปทั้งตัว

อันนตาถูกคนตัวโตพามาที่ห้องพักรับรองวีไอพีบนชั้นที่เปิด พอเข้ามาในห้องได้ โคล์ก็ไล่บอดี้การ์ดทั้งหมดออกไป ในห้องจึงเหลือ แค่เธอกับเขาสองคน

ดวงตาวาวโรจน์จับจ้องมาที่ร่างเล็กกว่า “บอกฉันมาเดี๋ยวนี้ อนันตา ว่าเด็กสองคนนั้นเป็นลูกของฉันหรือเปล่า ถ้าเธอไม่ยอมพูดความจริง ฉันจะพาเด็กสองคนนั้นไปอยู่กับฉันจนกว่าฉันจะพิสูจน์ได้ ถ้าไม่ใช่ลูกฉัน ฉันจะพามาคืน”

อนันตาเบิกตาโพล่ง ยืนหอบหายใจ “อะไรนะ! คุณไม่มีสิทธิ์ ทำแบบนี้” เธอลุกขึ้นไปอยากจะบีบคอคนใจร้ายเลือดเย็นอย่างเขา ให้ตาย แต่แรงจะลุกขึ้นยังไม่มี ทำให้เธอได้แต่นั่งกำมือแน่น

“ฉันก็ไม่อยากใจร้ายกับเธอหรอกนะ แต่เธอปากแข็งไม่ยอมบอก ถ้าเธอบอกฉันต๊าย ไม่ว่าเด็กสองคนนั้นจะเป็นลูกฉันหรือเปล่า ฉันก็ อาจจะใจดีเมตตาคำให้เงินเธอสักก้อน” เขาบอกแล้วกวาดตามองคนตรงหน้า ในอดีตเธอเคยอวบอ้อมมีน้ำมีนวลมากกว่านี้ ทำไมถึงเป็นแบบนี้ไปได้ล่ะ

“ฉันบอกแล้วไงว่าพวกเขาเป็นลูกของฉันคนเดียว”

“ฉันคิดอยู่แล้วว่าเธอต้องไม่ยอมบอกความจริง ถ้าอย่างนั้น เธอกับลูกก็แยกกันอยู่สักพักแล้วกัน” เขาพูดอย่างเลือดเย็น “เธอลบไป รักษาตัวให้หายแล้วรอฟังข่าว ถ้าฉันพาเด็กสองคนนั้นไปตรวจดีเอ็นเอ

แล้วไม่ใช่ลูก ฉันจะไปคืน” โคล์พูดจบแล้วลุกขึ้นไปทันที แต่ใครจะรู้ว่าเขามั่นใจมาก อะไรบางอย่างบอกให้โคล์เชื่อเซนส์ของตัวเอง

“ไม่ะ อย่าทำแบบนี้ พวกเขาไม่ใช่ลูกคุณจริงๆ เอ้อ ฉะ...ฉันมีสามีใหม่ แล้วก็เพิ่งเลิกกันไป”

คำตอบแบบนี้ทำให้โคล์หันมาขมวดคิ้วมอง “สามีใหม่หรือ”

“ใช่ ได้ยินชัดแล้วก็เลิกยุ่งกับฉันกับลูกเสียที ปล่อยให้พวกเขาไปเถอะ”

โคล์จ้องลึกเข้าไปในดวงตาคู่งาม แต่บัดนี้มันแห้งเหือดโรยราไปมาก

“สามีใหม่ของเธอดีอะไร ทำงานที่ไหน แล้วตอนนี้เธออยู่ที่ไหน”

“เขา เขาชื่อเดวิด ทำงานเป็นช่างภาพ ฉันเจอกับเขาตอนไปเที่ยวสมุย ส่วนตอนนี้เขากลับอเมริกาไปแล้ว”

“แต่งเรื่องเก่งมาก” เขาบอกพร้อมกับปรบมือ “ฉันถามจากลูกๆ ของเธอแล้ว พวกเขาบอกว่าพ่อตายเพราะหัวใจติดคอ ทั้งยังบอกฉันอีกว่าพ่อชื่อ จอห์นนี่ วอล์กเกอร์ เธอโกหกไม่เนียนเลยนะหนัดา”

“คุณ นี่คุณคุยอะไรกับลูกบ้าง” อนันตาลนลานถาม

โคล์ยิ้มดู สายตาจ้องจับผิดตลอดเวลา “คุยหลายอย่างเชียวนะ เด็กๆ บอกว่าแม่ลำบาก ไม่ค่อยมีเงิน พวกเขาเองก็ต้องประหยัด อยากกินอะไรก็ไม่ได้กิน เพราะกลัวแม่จะเหนื่อยต้องหาเงินมาเลี้ยงพวกเขา ตกลง เธอมีผิวใหม่ที่คนกันแน่ ฉันเริ่มสับสน”

หัวใจของอนันตาบีบรัด น้ำตาไหลพราก เธอเลี้ยงลูกได้แย่มาก พวกเขาไม่ได้สุขสบายเท่าที่ควร แต่ก็ไม่ถึงกับอดอยาก

น้ำตาเริ่มรวมกันมาตลอดที่หน่วยตา ทำให้ทุกอย่างดูพร่าเลือนไปหมด แต่อันตาตื่นเอาไว้มันไม่เหมือนไหลออกมา “ฉันจะเลี้ยงลูกยังไง มันก็เรื่องของฉัน จะมีสามีใหม่ก็คนก็เรื่องของฉัน คุณไม่ต้องมาสนใจพวกเราหรอก อีกอย่าง ถ้าหากคุณอยากได้ลูกก็ต้องข้ามศพฉันไปก่อน”

โคล้กระตุกยิ้ม “สภาพเธอตอนนี้ก็เหมือนศพอยู่แล้ว อย่าพูดมาก
อีกเลย วันนี้ฉันคิดว่าฉันได้รู้ในสิ่งที่อยากรู้แล้ว”

“คุณรู้อะไร” อนันตาถาม หัวใจเต้นโครมคราม เธอไม่ได้บอกเขา
เสียหน่อยว่าเขาเป็นพ่อของลูก

แต่ตอนนี้โคล้ไม่ได้สนใจตอบ แต่เขาออกคำสั่งแทน “เธอพักอยู่
ที่ห้องนี้ก่อน แล้วเราค่อยกลับบ้านพร้อมกัน”

อนันตาอยากที่จะวิ่งตามไปถามเขา แต่ถูกบอดีการ์ตคนหนึ่ง
ดูเหมือนว่าจะป็นหัวหน้าของทีมบอดีการ์ตกันได้ไม่ให้ออกไป

“ผมว่าคุณกลับไปรอในห้องเถอะครับ คุณโคล้สั่งอะไรก็ตาม
ดีที่สุด” เอ็ดเวิร์ดบอก อนันตาไม่คั่นหน้าเขานัก คงจะเป็นบอดีการ์ต
คนใหม่ เมื่อก่อนคนที่อยู่เคียงข้างโคล้เขาชื่อนาธาน

“ไม่ ฉันจะไปหาลูก”

“ผมไม่รู้เรื่องราวเก่าๆ ของคุณกับคุณโคล้ทั้งหมด แต่ถ้าคุณ
ไม่รู้นิสัยคุณโคล้ ผมจะบอกให้รู้ เขาเกลียดคนที่ไม่ฟังคำสั่ง กลับเข้าไป
เถอะครับ อย่าให้ผมต้องลำบากใจ”

อนันตาถอยกลับด้วยความผิดหวัง ผู้หญิงตัวเล็กๆ จะสู้กับผู้ชาย
หลายคนที่เฝ้าหน้าห้องได้อย่างไร พวกเขาไม่ใช่ผู้ชายที่ร่างสูงใหญ่กำยำ
หลายคนเคยเป็นหน่วยซีลในสหรัฐอเมริกา แล้วออกมาทำงานให้โคล้
เธอกลับไปนั่งหมดแรงอยู่ที่โซฟา รออยู่นานเกือบชั่วโมงเขาก็ไม่มา
จนเธอผล็อยหลับไปตรงนั้น

ในห้องทำงาน โคล้วางมือจากงาน เขาไม่มีสมาธิจะทำอะไรอีก
ด้านซ้ายเป็นเอ็ดเวิร์ดมือขวาที่รับคำสั่ง “เอ็ดเวิร์ด ตั้งแต่ฉันกลับมาพบ
อนันตาอีกครั้ง ฉันเริ่มสงสัยอะไรบางอย่าง และฉันคิดว่า บางทีทุกอย่าง
อาจไม่ใช่อย่างที่ฉันเคยคิดเอาไว้ เรื่องนี้เป็นความลับ ฉันจะให้หนาย

สืบอะไรให้หน่อย”

“ครับเจ้านาย แต่ทำไมท่าทางคุณโคลด์ถึงได้ดูวิตกนักล่ะครับ”

ร่างสูงสมาร์ตในชุดทำงานฟิงพนักเก้าอี้แล้วถอนใจ

“ฉันทำไม่ดีกว่าบนันตาไวโยอะ แล้วถ้าครั้งนั้นที่ฉันไม่ฟังบนันตา
เลยมันกลายเป็นเรื่องเข้าใจผิดจริงๆ ฉันจะรู้สึกผิดแค่ไหนที่ปล่อยให้
ลูกและเมียลำบากมาถึงแปดปี”

นาที่ต่อมามีเสียงเรียกเข้าที่โทรศัพท์มือถือ โคลด์ครับ

“โคลด์ขา เมื่อไรคุณจะกลับอเมริกาละ ลอว์ราคิดถึงคุณแทบแย
เมืองไทยมีอะไรดีนักคะ ถึงไปนานนัก”

“ลอว์รา ผมเทกโอเวอร์โรงพยาบาลมานะครับ ไม่ใช่ร้านอาหาร
จะได้ดูวันสองวันแล้วกลับ แล้วผมจะอยู่ที่ไหนมันก็เป็น การตัดสินใจ
ของผม มีอะไรอีกไหม ถ้าไม่มีแค่นี้ละครับ ผมจะทำงาน” เขาตัดสาย
ไม่ได้สนใจเลยว่าสาวสวยอีกซีกของโลกจะเสียใจหรือน้อยใจในประโยค
ที่เขากรอกลงไป

“คุณลอว์ราชอบคุณโคลด์มากนะครับ หลายปีมานี้เธอถึงวนเวียน
ไม่ยอมสนใจใคร ทั้งๆ ที่มีผู้ชายหลายคนมาสนใจเธอ”

โคลด์ยิ้มอ่อนให้เอ็ดเวิร์ด “นายต้องถามฉันด้วย ว่าฉันเล่นด้วยกับ
ลอว์ราหรือเปล่า ฉันก็มองลอว์ราเป็นแค่รุ่นน้อง ฉันชอบฝีมือในการทำงาน
ของลอว์รา แต่ไม่มีทางพัฒนาไปเป็นอื่น” เขาถอนใจเหยียดยาว

6 ชั่วโมงต่อมาที่ฤทธาส์ทรูเนื้อที่สืบไร่ เต็มไปด้วยดอกไม้
นานาพรรณส่งกลิ่นหอม ในยามเช้าจะมีนกบินมาเกาะขอบหน้าต่าง
ส่งเสียงเจื้อยแจ้วให้ความรู้สึกเบาสบาย บนันตาปรือตาตื่นขึ้นมา ก็รู้สึก
ว่าเหมือนอยู่ในฝัน

“ที่นี่ที่ไหน”

“แม่ตาตื่นแล้วหรือคะ”

“อืมอุ่น โอ้รัก” เธอรีบดึงลูกเข้ามากอดด้วยสัญชาตญาณ นี่ไม่ใช่
ความฝัน แต่เป็นความจริง

“แม่ตาหิวหรือยังคะ อืมมีข้าวต้มร้อนๆ ไข่ให้แม่ตาด้วย อืมขอให้
คุณป้าแม่ครัวต้มให้”

อนันตายิ้มให้ลูกน้อย แต่เธอเพียงสังเกตรอบตัว ที่นี่ไม่ใช่ที่บ้าน
อย่างแน่นอน เพราะเตียงนุ่มๆ แอร์เย็นๆ แบบนี้ หรือที่นี่จะเป็น
โรงพยาบาล แต่ดูจากการแต่งห้องแล้วก็ไม่น่าจะใช้

“อืมอุ่น โอ้รัก ที่นี่ไม่ใช่บ้านเรานี่นา เรารีบไปจากที่นี่กันเถอะ”

“ที่นี่บ้านของเราครับแม่ตา”

อนันตาทขมวดคิ้วมองลูกด้วยความตกใจ นี่เธอป่วยจนฝันหรือว่า
ลูกพูดจาเลอะเทอะกันแน่ เธอมาปรากฏตัวอยู่ที่นี่ได้อย่างไร ก่อนที่เธอ
จะถามต่อ โอ้รักก็รีบบอก

“เด็ดเป็นคนพาเรามาที่นี่ครับ ก็แม่ตาชี้เขานอนหลับลูกไม่ตื่น
แม่ตานอนกินบ้านกินเมืองมากครับ” เด็กน้อยพูดไปทำไป “เด็ดบอกว่า
ที่นี่คือบ้านของเรา ต่อไปเราจะต้องอยู่ที่นี่กับเด็ด”

หัวใจดวงน้อยของอนันตาดิ่งวูบ

“เด็ด เด็ดที่ไหน แม่บอกแล้วไม่ใช่หรือไงว่าพ่อของลูกตาย
ไปแล้ว”

คราวนี้เด็กทั้งสองเริ่มมองหน้ากัน

“ความจริงเด็ดไม่รู้ว่าเรามีพวกเราอยู่ที่นี้ เด็ดบอกว่าเด็ดอยาก
ชดเชยให้พวกเรา เลยให้พวกเรามาอยู่กับเด็ดที่นี่ แล้วเด็ดก็บอกว่า
แม่ตาเข้าใจผิด เด็ดกินข้าวติดคอ แต่ยังไม่ทันตาย เพราะเด็ดไปหา
หมอทัน หมอช่วยเด็ดไว้ได้ ในเมื่อเด็ดไม่ตาย เด็ดก็จะกลับมาเลี้ยง
ลูกๆ เองครับแม่ตา”

“อะไรนะ!”

“แม่ตาขา อิมอยากอยู่ที่นี้ ที่นี้มีห้องนอนสวยๆ มีขนมเยอะเยอะเลย”

“อิมอุ่น” อนันตาเรียกลูก “แม่ตาเคยสอนว่ายังไง ไม่ให้ออยากได้ของคนอื่นจำได้ไหม อีกอย่างที่นี่ไม่ใช่บ้านของเรา หรือว่าทั้งสองคนไม่รักแม่แล้ว ไม่อยากอยู่กับแม่”

“อิมอุ่นรักแม่ตาค่ะ”

“ไอรักก็รักแม่ตาคับ”

“ดีมาก งั้นเรากลับบ้านกันเถอะ”

อนันตาลูกจากเตียงแล้วจูงมือลูกคนละข้างพากันเดินตรงไปที่ประตู แต่เธอก็นึกขึ้นได้อีกอย่างว่าไม่มีเงินติดตัวสักบาท

สีหน้าของอนันตาดูเป็นกังวล “ไอรัก เงินของลูกยังมีอยู่ใช่ไหม”

เด็กน้อยตอบเสียงฉะฉาน “มีครับแม่ตา แต่ว่าตอนอยู่ที่โรงพยาบาลซื้อข้าวกับขนมให้อิมอุ่นกินไปหมดแล้วครับ”

“หา!” อนันตาตรงออกมา ปกติสองคนนี้เป็นเด็กประหยัดเพราะเธอสอนเอาไว้ ทำไมต้องมาหมดตอนนี้ด้วยนะ เท่ากับตอนนี้เธอไม่มีเงินติดตัวเลย ขณะกำลังคิดวนวายสับสน เจ้าของร่างสูงที่อนันตาไม่อยากเจอก็ผลักประตูเข้ามา

เจ้าของดวงตาสีน้ำตาลหริ่มองอย่างสงสัย แกวตาวาโรจน์จ้องเธอเขม็ง “นี่เธอจะพาลูกฉันไปไหน”

“กลับบ้านค่ะ”

“นี่ไงบ้านของเด็กๆ”

“ไม่ใช่” อนันตาเกร็งจนพูดได้แต่คำสั้นๆ

สายตาทรงอำนาจฉายแววยิ้มเยาะ “ฉันได้ผลตรวจดีเอ็นเอมาแล้ว อิมอุ่นกับไอรักเป็นลูกของฉัน ดังนั้นพวกเธอสามคนแม่ลูกต้องอยู่ที่นี้ จะไปไหนไม่ได้”

“อะไรนะ! ไปตรวจตอนไหน”

“ตอนที่เรอนอนหลับไปยาวๆ ไง”

อนันตามีคำตอบแล้วว่าทำไมเธอถึงหลับเป็นตายและมาอยู่ที่นี้ เขาเป็นเจ้าของโรงพยาบาล เขาสั่งทำอะไรกับเธอ วิถีไหน อนันตายังไม่มีเวลาคิด แต่ที่คิดตอนนี้คือจะเอาลูกกลับบ้านอย่างไร

“เลิกคิดเถอะ คิดไปเดี๋ยวก็ตกอยู่กับฉัน”

อนันตาสื่ออกกับข่าวที่เขบอก แล้วความคิดต่อมาก็คือตกตะลึง อยู่กับเขาที่นั่นหรือ เป็นไปไม่ได้ เธอเกลียดเขา ไม่อยากอยู่ด้วยแม่แต่ วันเดียว “ฉันขอร้องละ คุณไปมีลูกใหม่ก็ได้ อย่ามายุ่งกับฉันกับลูกเลย”

โคล้ทหัวเราะในลำคอ ไม่จับเธอหักคอกก็ดีเท่าไรแล้ว ถ้าเขาไม่บังเอิญมาที่นี้ ไม่สะกิดใจเมื่อเห็นเด็กสองคนนี้และสงสัยในความสัมพันธ์ครั้งนั้น ปานนี้ลูกเขาจะเป็นอย่างไร ดูสภาพแล้วตอนนี้อันตาทกอับมาก

“นี่อนันตา ทำไมเธอต้องทำท่าทางรังเกียจฉันขนาดนั้น ฉันไม่ตีตรงไหน ฉันเลี้ยงลูกได้สบาย ส่วนเธอทำให้พวกเขาอดอยาก”

โคล้ทหงุดหงิดไม่อยากจะพูดต่อ

“ถามจริง เด็กได้กินข้าวครบสามมื้อไหม เธอเลี้ยงพวกเขาด้วยอะไรถึงดูผอมแบบนี้”

อนันตามีปากแน่น “ถึงฉันจะจนและลำบากแค่ไหน แต่เด็กๆ ได้กินอาหารครบทุกมื้อ เราอยู่กันได้ ปล่อยให้พวกเขาอยู่ด้วยกันต่อไปเถอะ คุณอย่ามายุ่งกับเราเลย”

“ฉันไม่อยากยุ่งกับผู้หญิงอย่างเธอหรอก แต่เมื่อฉันรู้ว่าเด็กสองคนนี้เป็นสายเลือดของฉัน ไม่มีวันที่ฉันจะไม่ยื่นมือไปยุ่ง จำใส่หัวเธอเอาไว้”

ที่ผ่านมามีแต่ผู้หญิงวิ่งเข้าหา ไม่เคยต้องเปลืองน้ำลายกับใคร เยอะเท่าคนตรงหน้ามาก่อน

“โหดร้าย”

“ใช่ ฉันโหดร้าย และร้ายมากด้วยกับผู้หญิงร้าย”

อนันตาตัวลั่น คิดถึงภาพที่เขาเคยร้ายกับเธอ เขาใจร้ายจริงๆ

“ฉันแค่อยากอยู่กับลูกอย่างสงบ ไม่ต้องการให้คุณมารับผิดชอบอะไรทั้งนั้น คุณลืมเรื่องนี้ไปซะ คิดเสียว่าไม่เคยเจอกัน ฉันจะไม่พาลูกอย่างกรายเข้าไปในชีวิตคุณแน่นอน”

“บ้าไปแล้ว ฉันไม่เข้าใจเธอเลยอนันตา เธอไม่อยากให้ลูกมีชีวิตสุขสบายเหรอ” โคล้งไปหมด เขาเอ่ยประโยคอะไรที่ทำให้เธอเข้าใจว่าเธอไม่ต้องการลูกออกไปเหรอ “เด็กเป็นสายเลือดของฉัน พอรู้แล้วว่า เป็นลูกจะให้วางเฉยคงไม่ได้หรอก”

“ฉันไม่เข้าใจ คุณรวบมาก มีเมียมีลูกก็คนก็ได้ ตอนนี้คุณแค่อืมๆ พวกเราไปก็ได้แล้ว คิดว่าไม่มีพวกเราอยู่บนโลกใบนี้ ฉันรับประกันจะไม่บอกใครเรื่องลูกของเราเด็ดขาด”

โคล้งรู้สึกปวดหัวตุบๆ ขึ้นมา เห็นเด็กๆ มองอยู่ โคล้งจึงจำเป็นต้องควบคุมอารมณ์ “อนันตา เธอไปอาบน้ำแล้วลงมากินข้าวซะ ฉันไม่อยากคุยอะไรต่อหน้าลูก แต่ถ้าเธอไม่ทำตาม...”

“แต่ฉันอยากคุยตอนนี้...” อนันตายังถือ ทว่าพูดไม่ทันจบก็เห็นดวงตาใสแจ้วสองคู่มองมาที่เธอด้วยความอยากรู้อยากเห็น อนันตาสบตาลูกแล้วถอนใจ

อืมอุ่นส่งเสียงแจ้ว “จะคุยอะไรกันคะ หรือว่าเป็นเรื่องที่เด็ดขาดไป”

“อืม แม่เคยสอนเราแล้ว เวลาผู้ใหญ่คุยกันห้ามพูดแทรก”

อืมอุ่นหน้าม้อย “ก็อืมเห็นว่าเป็นเรื่องของเด็ด แม่ตากงเข้าใจเด็ดผิดเลยหงุดหงิด”

“แม่หงุดหงิดและเข้าใจผิดเรื่องอะไร ไหนพูดมาซิ ถ้าเข้าใจผิดแม่จะได้แก้ให้”

เด็กหญิงได้รับโอกาสให้พูด จึงรีบสาธยาย “ก็แม่ตาโกรธเด็ด

เพราะแม่ตาเข้าใจผิด แต่ตบอกเราแล้ว แม่ตาโมโหเพราะคิดว่าแต่ด
ข้าวติดคอตาย แล้วทิ้งให้ลูกเมียลำบาก แต่แต่ดเขายังไม่ตายแล้ว
กลับมาหาเราแล้ว แต่ดบอกพวกเราหมดแล้วล่ะ”

อนันตายังไม่เข้าใจที่อิมอุ่นพูด ได้แต่มองหน้าตัวต้นเหตุ เขาคง
ไปพูดอะไรใส่หัวลูก

โคล้ที่เมื่อเห็นดวงตาใสแจ๋วและคำพูดใสซื่อของลูกสาวก็ยิ้ม
ออกมา

“ถูกต้อง อิมอุ่นเก่งมากเข้าใจอะไรง่าย ๆ ไม่เหมือนแม่เลย แม่คือ
อิมอุ่นบอกให้แม่อย่าตีอิมอุ่นกับแต่ดสิครับ เด็กดีน่ารัก ผู้ใหญ่ดีน่าดี...”

ดวงตาคมกริบจ้องใบหน้าที่มีเค้าโครงว่าเคยสวยมาก ถึงจะ
ดูโทรมลง แต่ถ้าได้รับการบำรุงเธอคงจะดูดีขึ้น โคล้สลดความคิดนี้
เขาไม่สนใจเธอ จุดประสงค์เขาคือลูกต่างหาก

“นะคะ แม่ตา อย่าตีอิมอุ่นกับแต่ดเลย แต่ดบอกว่าแต่ดหายไป
หลายปีเพราะไปหาเงิน แต่ดไม่ยอมข้าวติดคอตายง่าย ๆ หรือเพราะ
ห่วงลูก ๆ อยากให้ลูกมีพ่อ ไม่ต้องเป็นเด็กกำพร้า แม่ตาไม่ดีใจหรือคะ
ที่แต่ดกลับมา”

“เอ่อ...” อนันตาคงไปหมด

โคล้แทรกขึ้นพร้อมรอยยิ้มเจ้าเล่ห์

“แม่ตาดีใจอยู่แล้วลูก จริงไหมอนันตาคะ นี่ถ้าไม่คิดว่าลูกยืนดู
แม่ตาเขาคงวิ่งมากอดแล้วหอมแต่ดฟอดใหญ่แล้ว”

‘ไม่จริง’

อนันตาคะโกนในใจกับคนตีมัน แต่ต่อหน้าลูกเธอไม่กล้าส่งเสียง
ตะคอกออกมา “เอ่อ จะวิ่งไปกอดไปหอมทำไม แม่ตาดีใจจนพูดอะไร
ไม่ออกต่างหาก”

“เรายังไม่คุยเรื่องระหว่างเราตอนนี้ก็ได้ ฉันเห็นแก่ยายอิม”

อย่างไรซะ การทะเลาะกันต่อหน้าลูกมันไม่ใช่ผลดีกับลูก

โคลีไหวไหวแล้วเลิกคิ้วสูง “ดีมาก พักרב เพื่อจะพบรัก”

อนันตามองค้อนควัก “บ้า”

เขาเองก็ไม่อยากต่อความยาวกับแม่ของลูกให้ลูกๆ สงสัย จึงหันไปหาเด็กๆ “อิมอุ่น ไอรัก มาหาเด็ด พวกเราลงไปรอแม่เขาข้างล่าง ให้แม่เขาอาบน้ำก่อน จะได้กินข้าวพร้อมกัน”

“แย้ๆ พวกเราไม่ต้องไปจากบ้านนี้แล้วใช้ไหมครับ พวกเราชอบบ้านนี้” ไอรักพูด

“ใช้สิครับ เด็ดไม่ให้เราสองคนไปลำบากอีกแน่นอน ไม่ให้ไปไหนต่อให้ใครจะพาไปเด็ดก็ไม่ให้ไป” ประโยคท้ายๆ ราวกับตั้งใจให้ใครบางคนได้ยิน “อู๋ที่นี่พวกลูกอยากได้อะไร อยากกินอะไร แคบอกเด็ด ทุกคนจะได้ตามนั้น”

“สอนลูกผิดๆ” อนันตาทะแวกเสียงไล่ตามหลังเขาไป

ไอรักยิ้มกว้าง “มีเด็ดมันดีอย่างนี้เอง” จินตนาการของอิมอุ่นมีมากกว่าพิชซ่า ไก่เคเอฟซี เฟรนช์ฟรายโปะชีส และอื่นๆ กำลังลอยเข้ามา

โคลีมองสองพี่น้องอย่างเอ็นดู พลังรู้สึกเจ็บปวดขึ้นมา ที่ผ่านมาลูกๆ ของเขาคงไม่ค่อยได้กินของดีๆ คงไม่ค่อยมีเสื้อผ้าสวยๆ ใส่อย่างที่ควรจะเป็น ทั้งหมดก็เพราะใคร

‘เราหรืออนันตาทันแน่ ที่ทำให้เด็กๆ ต้องลำบากเป็นแบบนี้’

อนันตาทะแวกคิ้วมองตามหลังลูกๆ แล้วคิดหนัก เธอจะเห็นแก่ตัวพาลูกไปอยู่อย่างลำบากหรือควรให้ลูกมีชีวิตที่ดีกว่านี้ แต่เธอก็ไม่ได้อยู่กับเขาที่นี่ อย่างไรเสียอิมอุ่นกับไอรักก็คงเข้าใจแม่ หรือจะไม่เข้าใจ อนันตาส่ายหน้าเมื่อเห็นเด็กๆ ติดพ่อแจ

‘ดูยายอิมลิ กระตือกระตัวอยากมีพ่อเป็นเศรษฐีขึ้นมาเชียว’

‘จะทำไงต่อไปดีนะ’

อนันตาทาลุขเปลี่ยนตาลง รู้สึกเครียด กังวล ทำไมสวรรค์ต้อง

ส่งคนใจร้ายคนนี้กลับเข้ามาในชีวิตของเธออีกครั้ง

ภาพเหตุการณ์ในอดีตคืนที่เธอออกมาจากชีวิตเขา อนันตายังจำ
ทุกคำพูด ทุกความเจ็บปวดนั้นได้ดี

แปดปีก่อนหน้านี้

คืนหนึ่งที่สหรัฐอเมริกา โคล์ยิ้มเย็น ดวงตาที่เคยมองมาอย่าง
อ่อนโยนเปลี่ยนเป็นดุจัน เขาก้าวอาดๆ ไปที่บาร์เครื่องดื่ม หยิบเหล้า
จอร์ห์นนี่ วอล์กเกอร์ บลูเลเบิลออกมาขวดหนึ่ง

“คุณจะดื่มเหล้า ฉันขอร้องตัวกลับก่อน” อนันตาไม่อยากจะพูดกับ
คนเมามาก ตอนไม่เมาก็พูดไม่รู้เรื่อง ถ้าเมามากได้ทะเลาะกันแน่ แต่ว่า
เธอยังไม่ทันหมุนตัว โคล์ก็จับเอวบางไว้แน่นแล้วดึงเข้าไปหาตัวเอง

“จะไปไหน”

“ฉันจะกลับบ้าน”

“ได้เงินแล้วคิดจะชิงหนีหรือที่รัก ฉันไม่ให้เธอจากไปง่ายๆ หรือ
ถ้าเรายังคุยกันไม่รู้เรื่อง”

“ฉันไม่อยากจะคุยกับคุณ อยากดื่มก็ดื่มให้ตายไปเลย ฉันผิดหวัง
ในตัวคุณมาก รู้แบบนี้ฉันไม่ตามคุณมาที่อเมริกาก็ดี”

“อ้อ นี่คิดจะทิ้งผมกลับเมืองไทย เอาเงินไปใช้สุขสบายที่บ้านเกิด
ใช่ไหม หรือว่าเธอมีที่หมายใหม่ เป็นใครในสตาร์วันบอกฉันมา”

คนมองโลกในแง่ร้ายเพราะอยู่ในวงการที่เชือดเฉือนกันมาตลอด
ตวาดถาม เขาไม่เคยไว้ใจใครจนมาเจอกับอนันตา แต่แล้วก็พลาด
เขาไว้ใจเธอจนถูกหลอก

“บ้าหรือเปล่า ฉันไม่รู้จักสตาร์วันที่คุณพูดถึงเลย” เธอตวาดกลับ
คืนนั้นให้หลุดพ้นมือแกร่ง

“ปากแข็ง” โคล์บอกลีงเย็น “ฉันจะทำให้เธอคายความลับ
ออกมา จะได้พูดคล่องๆ ขึ้น” แวตตาเขาดูก้าวร้าวขึ้นเพราะผิดหวังมากมาย
ไม่อยากที่จะเชื่อว่าสาวไทยหน้าหวานที่เขารักอย่างหมดใจจะหลอกกัน

“จะทำอะไรฉัน” อนันตาทาม แวดาตี้นตระหนก แล้วต้องร้อง
ออกมาด้วยความเจ็บเมื่อปลายคางเธอถูกบีบ

ปากอิมเผยอเพื่อจะขอร้องให้เขาปล่อย แต่กลายเป็นว่าเหล่า
จอห์นนี่ วอลท์เกอร์ บลูเลเบิลที่เขาโปรดปรานไหลพรวดๆ เข้าปากเธอ
ไม่หยุด

แค้ก แค้ก

กลับมาสู่ปัจจุบัน อนันตาทากำมือแน่น แล้วมองไปข้างหน้าด้วย
แววดาอ้างว้าง “คนใจร้าย ไล่ฉันเอง แล้วจะกลับมาอยู่กับฉันอีกทำไม”

